

MARANATA!



Du vår Herre kom!

ETT MIDNATTSROP I ÄNDENS TID

*"De som så med tårar
skola skörda med jubel.
De gå åstad gråtande
och bära sitt utsäde;
de komma åter med jubel
och bära sina kärvar."*

Ps. 126:5,6



UR INNEHÅLLET**LEDARE***Anden förhärsligar Jesus* 2**PREDIKAN***Babylons fall* 4*Smekmånaden är över* 26**MISSION***Rapport från Najayo-fängelset* 9*Loppmarknad för missionen* 25**ARTIKLAR***Ann-Britt i Pilgrimsskolan* 8*En lärovind från Amerika* 10*En universell religion* 13*Största evangelisationssatsning* 16*Jesu frestelse - och vår* 18*De kunde inte tåga, Del 2* 20**Tidningen MARANATA!****ANSVARIG UTGIVARE****Stina Fridolfsson**

stina.fridolfsson@maranata.se

REDAKTION**Ulla Näsholm**

ulla.nasholm@maranata.se

Mikael Eliasson

mikael.eliasson@maranata.se

Berno Vidén

berno.viden@maranata.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@maranata.se

FOTO DETTA NUMMER**Mikael Eliasson, Bernardo Vidén,****Paulus Eliasson m fl.****ADRESS**

Bällstavägen 100

Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

INTERNETHemsida: www.maranata.seE-post: info@maranata.se**SPRIDES FRITT!**

Gåvor till tidningen och litteratur-missionen, Pg 495 46 24-5,
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till redaktionen.

TRYCK**BMC Tryck & Förlag**

Bromma 2003

ISSN 1404-6474

Tidningen MARANATA! utges
6 ggr/år av Maranataförsamlingen
i Stockholm.

©MARANATA!

För tillstånd att använda material,
kontakta redaktionen.

Anden för- härsligar Jesus!

"Anden och bruden säga: 'Kom'. Och den som hör det, han säge 'Kom'."

Bibelns sista bok vidarebefordrar detta hopp som i en enda person förenar himmel och jord, tid och evighet; Jesus, och som i ett enda stort crescendo utropar; Han kommer snart! Det är en sanning med en mycket central plats i Guds ord, vars budskap Anden levandegör på ett så pass övertygande sätt att främlingskapet i tiden blir ett signum för varje troende brudesjäl.

Bruden, som är församlingen, vittnar nämligen likt Abraham, Moses och Bibelns andra troshjältar, att hon här inte har någon varaktig stad, utan väntar på den tillkommande staden med de fasta grundvalarna - det nya Jerusalem.

Andens funktion i tiden är tydligt beskriven av Jesus själv. Anden ska låta världen få veta sanningen i fråga om synd, rättfärdighet och dom. Andens verk är åtskiljande och kompromissar aldrig med synden. Med Andens hjälp kan församlingen förstå hela sanningen, ty han talar inte av sig själv utan fokuserar förkunnelsen kring Jesus. En av Andens förnämsta uppgifter är att han förhärsligar och målar Kristus i och genom församlingen. Andedopet är ett löfte till alla troende i alla tider om kraft, för att vara ett Jesu vittne.

Det är idag förvirrande vanligt att man främst i ekumeniskt karismatiska sammanslutningar ägnar sig åt tillbedjan av den helige Ande, ofta utan att närmare reflektera över vad Bibeln säger om bönen. Skriften ger inget utrymme för en sådan tillbedjan. Gud är *en* - inte tre gudar, samtidigt som det i denna enhet ryms tre personer; Gud Fader, Son och

helig Ande. Var och en i denna gudomliga enhet är av evighet - utan begynnelse och utan ände, men fyller även var för sig en speciell funktion i hela frälsningshistorien.

Benny Hinn påstår att de som inte beder till Anden är lurade av djävulen. Han uppmanar ihärdigt sina åhörare att ägna Anden hela sin tillbedjan. Ofta kan man under stora s.k. mirakelmöten, där stämningen med teknikens hjälp är upptrissad till ett klimax, höra hur troende "som inte vågar stå emot smörjelsen" sanslöst låter sig förledas till denna felfokuserade tillbedjan. I Joh.14:13 säger Jesus: "...*vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern må bliva förhärsligad i Sonen.*" I vers 23 förtydligas budskapet ytterligare: "*Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn.*"

Då Andra Vatikankonciliet öppnades 1961 inledde dåvarande påven med en bön till Anden; "*Gudomlige Ande, förnya dina under i vår tid...*" Andetillbedjan har en stark plattform i den karismatiska rörelsen som med början 1967 drog fram främst i USA. Den andeutgjutelse som då förändrade många människors liv, utan att fråga efter samfundstillhörighet, togs om hand av vältränade ekumeniker som istället för att klargöra Andens egentliga uppgift, tog tillfället att förena främst pingstvännar med katoliker. Så uppstod en modern ekumenisk rörelse med andeutgjutelse som signum, en utgjutelse som beklagligt nog verkat mer berusande än klargörande. För katoliken exempelvis har jungfrudyrkan och helgontillbedjan fått en helt ny dimension med fördjupat intresse för katolsk liturgi och kyrkliga sakrament.

Svensk frikyrklighet har i sökandet efter en djupare mystik så gott som ohämmat öppnat för en modern katolicism, med hjälp av introducerandet av

rosenkransar, retreatar och klosterliv. I av flera samfund godkända kursmaterial förekommer bland annat bön för döda och även hyllningar till anden och jungfru Maria. Man tränas effektivt genom yogaliknande övningar att likt spiritistiska medier känna av olika andeströmningar och invänta rätta tillfällen för anden att manifestera sig.

Allt närmande till romersk katolicism leder bort från Bibelns Kristus. Det är två oförenliga motpoler där den ene svurit den andres död. Flera av portalfiguerna som haft en banbrytande funktion inom den karismatiska rörelsen har målmedvetet arbetat på att få alla tidigare kättare, numera kallade "separerade bröder", att närma sig Rom. Många av dem har skaffat påvlig acceptans genom personliga besök i vaticanens högsäte.

En av dem som på ett speciellt sätt arbetat för det han själv benämnde "den världsekumeniska rörelsen", är David du Plessis, en amerikansk pingstvän allmänt kallad "Mr Pingst". Han introducerade den karismatiska rörelsen i den katolska kyrkan enligt konceptet att lägga åt sidan all läromässig grund för att istället öppna sig för anden. David du Plessis var starkt påverkad av sina möten med flera påvar, sin närvaro under Andra Vatikanconciliet och sin uppgift inom Kyrkornas Världsråd.

Andeutgjutelsen som representeras i dessa sammanhang har fått en motsatt verkan till hur vi lärt känna igen den från exempelvis pingstväckelsens genombrott i Norden. Istället för uppbrott och uttåg har den lett till att många inte längre kan skilja mellan Guds församling, sköckkyrka och värld. David du Plessis banbrytande insatser ses av många karismatiska s.k. världsevangelistor som en förebild. Exempelvis Benny Hinn talar ofta och gärna om honom och hans idéer som en modell han byggt vidare på.

I dagarna har Stockholms katolska stift firat 50-årsjubileum. Det katolska intåg Lewi Pethrus tidigt varnade för skulle rycka fram i Sverige, möter idag inga gränser, allra minst från hans egen hemförsamling. Under pompa och ståt och i närvaro av kungafamiljen och högkyrkliga prelater, tågade påvens personliga sändebud för första gången sedan 1248 in i Domkyrkan. Påvens ärende kan sammanfattas i en stor flört till svensk

kristenhet, då han genom sin utsände kardinal förmedlade budskapet att arbetet för ekumeniken idag är det viktigaste. Med bland deltagarna fanns förstås även katolikernas ständiga guldikon, pingstpastor Sten-Gunnar Hedin, som under hela mötet nickande gav budskapet och mässan sitt bifall.

Hedin har gått längre än någon tidigare föreståndare för Filadelfiaförsamlingen i Stockholm i kyrkoekumeniska strävanden. Han deklarerar tillsammans med den katolske biskopen Arborelius att: *"Vi har en gemensam trosgrund och en innerlig önskan att missförstånd och fördomar mellan kristna i olika traditioner skall kunna övervinnas"* (SvD 2/3 2003). Katolska Kyrkan överger aldrig de bibelstridiga läror och traditioner som vilsefört miljontals människor världen över. Däremot har det genom Hedins agerande öppnats för pingstvännar att stämma in i någon av hans vapenbroder Arborelius många böner till Maria: *"...Beskydda oss alla, Vår Fru, vår Drottning och vår Moder. Vi är i fara, i nöd och i sjukdom. Vi sörjer över vår synd..."*

Under Livets Ords Europakonferens i Uppsala angav Ulf Ekman en ny inriktning, där närmandet till romersk katolicism uttrycksfullt fanns med. Tidigare ställningstaganden som på olika sätt markerat distans till katolska och andra kyrkosystem, menade han höra till varje nystartad väckelserörelses barnsjukdomar. Nu, när stiftelsen efter några decenniers verksamhet nått "andlig mognad" och månar att värna om ekumeniskt inflytande, söker man starkt tona ner tidigare kritiska inställning, för att istället anpassa och förbereda rörelsen på nya tider.

Den nya inriktningen markeras också i en ny teologisk tidskrift, utgiven av Livets Ords universitet, där rörelsens framtida framgångsteologer utbildas. Katolska kyrkofäder, fantastiska andedöpta nunnor, Peter Halldorfs medvetna ihopflätning av katolska helgon och karismatisk väckelse, för att ta några exempel, höjs till skyarna i stiftelsen Livets Ords nya markör.

Om ekumeniken skulle kräva förändringar av centrala katolska läror kan den kyrkan omöjligt vara med längre, men den "faran" är högst obefintlig.

Däremot öppnar denna gemensamt uttalade trosgrund för många evangeliskt kristna att anamma ett katolskt inspirerat kyrkomönster. Det behöver inte betyda att bokstavligt konvertera, utan det mest förrädiska är egentligen det sätt på vilket den katolska anden smyger sig in i varje liten spricka som på grund av bristande vaksamhet uppstått i muren.

Steget från andetillbedjan till att dyrka katolska helgon och jungfru Maria är inte långt. Den karismatiska rörelsens andeutgjutelse har tagit sig många obibliska yttringar, som leder skarorna in i sköckkyrkan istället för ut ur den. Berusningen träder in och sedan är steget inte långt förrän samfundet blir ett tillhåll för religionernas orena andar, besmittade och druckna av hennes otukts vredesvin. *"Dragen ut ifrån henne"* är Bibelns budskap. *"Anden säger uttryckligen, att i kommande tider somliga skola avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror."* (1 Tim 4:1)

I pingstväckelsens barndom satte budskapet om Jesu tillkommelse sin prägel på förkunnelse och församlingsliv. Det var den helige Andes mäktiga utgjutelse som hjälpte väckelsepionjärerna att dra upp bibliska riktlinjer för sin tro och verksamhet. I linje med Guds Ord ansågs det vara en förmån att få lida smälek för Jesu namns skull. Pingstens andeutgjutelse var nödvändig för Guds folk och är det idag. Jesus uppmanade lärjungarna att stanna kvar i Jerusalem i väntan på löftets uppfyllelse. Den helige Ande var och är en kraft för varje troende att vara ett vittne för Jesus.

"Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör; allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder." ■



Text:
Berno Vidén

BABY- LONS FALL



Utdrag ut boken "Vedergäll Babylon" av Arne Imsen

För nära tjugo år sedan hade Arne Imsen en serie bibelstudier med temat "Vedergäll Babylon". Några av dem samlades och gavs ut i en bok med samma titel. Den andliga föda som erbjuds människor i våra kyrkor och genom andra religiösa utbud är en beklämmande bekräftelse på hur angeläget detta väckande och varnande budskap om Babylon är. Vi publicerar här första kapitlet från nämnda bok.

"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar."

Så börjar Uppenbarelsebokens 18:e kapitel. Fortsätter vi till kapitel 19, läser vi i första versen: "Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i himmelen,

som sade: 'Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud!'"

Upptakten till kapitel 18 i Uppenbarelseboken är egentligen alldeles förfärlig, och svår att tillgodogöra sig, eftersom språket är så annorlunda än det vi är vana vid. Vi har inte lärt oss att lyssna till och förstå dessa märkliga texter.

Vi har många föreställningar om hur himlen uppenbarar sig i tiden. Väckelser har gått fram och förändrat mycket. Men här läser vi om en ängel, som kom ned från himlen. Han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet. Då ängeln utfört sin mission, talas i nästa kapitel om starka röster från en stor skara i himmelen som sade: "Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhöra vår Gud!"

Himlen griper alltså in för att informera oss, så att vi inte blir överrumplade, utan är väl förberedda. Himlens halleluja ger klart besked om att resultatet av uppdra-

get var segerrikt. Det ligger något mycket positivt i detta som verkar så skräckinjagande och förfärligt. Det är betydelsefullt att vi förstår vem som har inspirerat till denna lovsång, och varför.

Mörkret i världen tilltar för varje dag som går. Men här läser vi att jorden blev upplyst av en ängel med enorm makt. Det vi kan registrera med våra fem sinnen stämmer sällan med den sanna verkligheten. Det finns en jordisk, tidlig verklighet, men det finns också en himmelsk, som ser helt annorlunda ut. Därför är det viktigt att vi som kristna blir orienterade, så att vi vet vad himlen har att meddela. Eller, som det sades i de fem sändebreven: Man måste höra vad Anden säger till församlingarna.

Vad säger Anden idag till Guds församling? Har vi öppna öron till att höra; är vi mottagliga för vad Anden har att säga - och sedan också till att lyda och förverkliga vad Anden manar?

När människor talar positivt och negativt, bedömer de så ytligt med vanliga vetenskapliga, mänskliga instrument. Man saknar förmåga att bedöma tingen sant och i överensstämmelse med vad Ordet säger. Det är något fantastiskt och underbart i att Babylons fall inleder Uppenbarelsebokens 18:e kapitel, än om processen fram till sammanbrottet är fruktansvärd. Men det finns möjlighet att orientera sig och vinna seger.

Alla definitioner och kategorier i denna komprimerade text är otäcka. Man upplever skräck och fasa inför denna typ av osynliga krafter. Det handlar inte om spöken, tomtar och vidskepelser, utan

om en osynlig värld som är verklig, och definieras punkt för punkt.

När bibeln talar om demoner, så är det demoner. Det är inget lånat uttryck för något annat än vad bibeln säger det vara. Det är kroppslösa andar som är ute och söker efter bostad. Demoner har bott i människor som gått hädan. De uppenbarar sig ständigt alldeles speciellt i religiösa sammanhang.

Bibeln säger att Babylon blivit en boning för demoner. Det är inte fråga om influenser, tillfälliga angrepp eller tillfälliga kaotiska förhållanden, oro och plågor, utan något konstant; besättelse och ockupation. Det beror på hennes väsen och det hon styrs av. Varenda människa på denna jord är inte bara andeinfluerad, utan demonbesatt. Skriften säger att denna andemakt är verksam i de ohörsamma. Det finns ingen anledning att känna sig glad över detta fenomen. Ändå är det en välsignelse i att detta blir uppenbart, för då kan människan bli hjälpt. Det stora problemet är att just detta faktum lyckas andevärlden dölja och hemlighålla, så att människan menar sig vara fri och självständig, då hon egentligen är träl och vanligtvis förslavad och behärskad för att tjäna den makt som bor i henne.

Ibland har detta slaveri civiliserade former, och ibland primitiva. Vi kan av en eller annan anledning välja det ena framför det andra. Men oberoende av vilken utvecklingsnivå detta representerar, är det alltid fråga om något förfärligt. Människan är förblindad och ser inte, hon är förmörkad till sitt förstånd och förstår

inte, och hon har blivit förhärdat i sitt hjärta så att hon inte kan ta emot hjälp. Så beskriver bibeln människans tillstånd, och därför hjälper inga ytliga åtgärder att försöka reformera denna individ. Man lyckas möjligen göra ondskan lite mera raffinerad, mindre förarglig och kanske mera njutbar. På det sättet är den mindre störande för offret och omgivningen.

Det fasansfulla i dessa operationer som pågår med ökad intensitet är dess målsättning. Inte att göra individen demonisk eller satanisk i första hand, utan att för evigt skilja människan ifrån Gud. Detta är förtappelse. Förtappelse är ett fruktansvärt uttryck, men det beskriver inte på långa vägar vad människan förlorar.

Jesus använder uttryck som ger oss en liten inblick i detta förfärliga tillstånd av evig olycka. Han säger: *"Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst"*. Det är ju välsignat och underbart. Men så fortsätter han: *"Men den som inte tror, han skall varda fördömd."* När bibeln talar om att vara *"dömd"* gäller det ett tidligt tillstånd, men när den talar om *"fördömd"* så är det ett förevisat tillstånd som man omöjligt kan förändra.

Djävulens plan är att för evigt skilja människan från Gud. Hur skall detta gå till? Genom sina budbärare erövrar och ockuperar Satan mänskligheten. För detta har han enorma resurser. En del av de kraftresurser Satan har, är religiösa till sin karaktär, och influerar hela mänskligheten. När bibeln talar om demoner, så är det i allra högsta grad fråga om religiös

påverkan.

Människan är egentligen oerhört religiös. Hon vill gärna sjunga psalmer och tillbedja skapelsen. Uttrycka sina religiösa känslor i poesi, toner, ord och annan konst. Hela världen är fylld med människor, som lever ut och uttrycker sina religiösa känslor i sånger, visor, tillbedjan, kyrkobesök, riter, ceremonier, pilgrimsfärder, tillbedjan av relikier och helgon, etc. Den religiösa känslan är mycket dominerande. Den hittar ständigt nya uttrycksmedel.

Babel var inte endast fullt av demoner. Det var också ett tillhåll för onda och orena andar och alla slags orena och vederstyggliga fåglar. De symboliserar idéerna och läroarna, som sprider sig över jorden. Socialism, kapitalism, liberalism - politiska idéer och filosofier - alltsammans är inspirerat av just denna makt. Det är svårt för oss att fatta, men så är det. Babylon är ett resultat av mänsklighetens mångtusenåriga strävanden att höja sig över syndens konsekvenser utan personlig omvändelse och gudomlig frälsning. Det vackraste som uttalats här på jorden har vanligtvis uttalats av människor som varit berörda av dessa orena andemakter. Bildning, naturlig utrustning och kultur är influerade. Konserthus, nöjespalats och kyrkor har blivit tillhåll för onda andar. För att uppleva detta, måste man ha en levande ande. Då får man i miljö och atmosfär en dominerande känsla av främlingskap. Man hör inte hemma här.

Inom vårdsektor, utbildningssektor, kultur- och religionssektor - överallt

**"FALLET, FALLET ÄR DET STORA
BABYLON; DET HAR BLIVIT EN
BONING FÖR ONDA ANDAR,
ETT TILLHÅLL FÖR ALLA SLAGS
ORENA ANDAR..."**

möter vi denna andemakt. När man kommer i kontakt med den, är det något som protesterar inom en. När man sitter på tåget, går ut i parken - nästan var som helst, kommer man i beröring med sådant som är typiskt för denna värld. Då upplever man påtagligt främlingskapet. Om man bekänner sanningen, blir man stämplad som fanatiker, idiot, sekterist, svärmare eller dåre. Man får inte tala om hur man upplever allt det kulturella och stämningsfulla, som andra människor sätter värde på och drömmer om.

Texten börjar: *"Fallet, fallet..."* Den inleder med slutscenerna. När vi läser hela sammanhanget, måste vi nämligen ha slutscenerna klara för oss, annars kommer vi inte att förstå vad texten har att säga. Om Babylon har fallit, då är det väl ingen mening med att komma med appellen: *"Dragen ut ifrån henne"*? Man kan inte gå ut ifrån något som inte längre existerar. Men vi måste ha bilden klar för oss att det vi lämnar är på väg mot sin slutliga upplösning. Det är alltså därför vi lämnar Babylon. Det finns ingen annan väg. Så länge vi har alternativ, kommer vi att gå fram på den väg som kostar minst och verkar enklast och lättast. Men *"fallet, fallet är det stora Babylon"*! Detta är slutscenerna, sista fasen av en mångtusenårig utveckling, eller, rättare, urartning.

Nu är den sista generationen framme vid slutmålet, och frågan är om den ska ta sig ut ur katastrofen, eller störta samman i denna fruktansvärda, babyloniska uppgörelse. Vi måste göra klart för oss allvaret med det vi sysslar med. Budskapet måste få den rätta dimensionen, så att vi inte försöker göra kristendomen till ett fredsprogram eller ett tänkbart alternativ. Så länge vi har ceremonierna, högtiderna; alltsammans detta, som vi på ett eller annat sätt slår vakt om, kommer det inte att bli något allvar i budskapet. Det kan inte forma oss så länge vi har en möjlighet att komma undan på ett smidigare, behagligare och bekvämare sätt. Det vi gör är inte motiverat utifrån det vi ser idag, men utifrån det faktum att alltsammans skall störta samman inom kort. Mycket av det vi sysslar med är oförsvarligt.

Det babyloniska världsväsendet gör oss väl förberedda att ta emot Antikrist. Just genom sin undervisning och livsstil; sitt sätt att tillbedja och andra mönster av tolerans, ekumenik, kultur, diplomati och makt - alltsammans detta, med dess

religiösa kvaliteter och karismatiska fenomen, bereder oss att ta emot och tillbedja Antikrist.

Jag vågar inte besöka stora möten och kampanjer utan att vara väl förberedd, och jag lyssnar noga. De har något gemensamt med den suggestiva stämning som finns exempelvis vid internationella boxningsmatcher, då människorna samlas i skaror för att kora en mästare. En av två vinner. Den som slår ner den andre blir bejublad och ärad. Man går efter principen att den starkaste får människornas tillbedjan. Detta är antikristligt.

Vår uppgift är inte att bejuba det starka hos människor, utan att hjälpa det som är svagt och eländigt. På en idrottsarena jagar man en läderkula med luft i. Den som lyckas få den här läderkulan i mål flest gånger är hjälte, och på det kan han bli mångmiljonär. Massor av människor skaffar så sina hjältar och idoler, som de beundrar och premierar. Om man går in i ett idrottssammanhang och lyssnar på tonen i spelet, hör man tillbedjan - extatisk tillbedjan. Sedan kan man gå till ett kampanjmöte, där predikanterna har

samma strävan, som man har i idrotts-evenemangen. Den som säger de finaste och bästa sakerna, får de starkaste applåderna. Pastorerna har riktigt ordentliga fighter för att slå ner Satan. Det applåderas. Kvalitativt är det samma fenomen, som vid boxningsmatcherna.

Vi tycker att det är skillnad om man på det sättet istället förhårligar Jesus. Det är just där fräckheten ligger. Vi påstår att vi förhårligar Jesus, men det gör vi inte. Istället skapar vi förutsättningar för idoldyrkan och människoförgudning. På det sättet får vi stjärnor, som far över hela världen. Det är gradskillnader mellan det som sker i en boxningsring och en väckelsekampanj, men knappast väsensskillnad.

Därför måste Gud återföra sin församling till den ursprungliga husförsamlingsgemenskapen, där de kristna fick sitta ner tillsammans och studera bibeln för att bedöma dagssituationen och sitt eget andliga liv. Förenas i tillbedjan och andlig tjänst, och inte överlämna ansvaret på ett fåtal entreprenörer, specialister eller stjärnor. Om vi inte återgår

**"DRAGEN UT IFRÅN
HENNE, I MITT FOLK,
SÅ ATT I ICKE GÖ-
REN EDER DELAK-
TIGA I HENNES SYN-
DER, OCH FÅN DEL I
HENNES PLÅGOR."**

till denna ursprungliga form, kommer vi att allt mera bli beroende av de mönster man har ute i världen. Och så är vi med och bygger upp människorna mentalt för att ta emot Antikrist. Man byter bara ut orden och namnen. Istället för Herren Jesus Kristus sätter man något annat i centrum. Så fungerar det antikristliga, babyloniska väldet.

Förstår vi allvaret i budskapet *"fallet, fallet är det stora Babylon"*? Får denna verklighet dominera oss, så att det vi gör, säger och engagerar oss i är präglad av denna kunskap, som inte är ett program och en idé, men en livsstil? Detta kan ske endast om vi får uppleva den helige Ande. Men den helige Ande upplever vi inte så länge vi har något av babyloniskt väsende. Följaktligen måste vi ledas in i en situation där intresset för dessa ting tas ifrån oss. De måste dö.

Vi läser: *"Dragen ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder, och fån del i hennes plågor"*. Naturligtvis måste jag veta vad jag skall dra ut ifrån. Vem är 'hon'? *"Dragen ut"* - en uppbrottsorder, maning till aktiv handling. Det är inte passivt konstaterande eller försanthållande, utan en demonstration; en proteströrelse, ett uttåg. Det är inte fråga om att distansera och sedan slå sig till ro, för strax kommer nästa direktiv: *"Vedergäll henne"*! Det är alltså i nästa moment fråga om att bekämpa. Det är inte Gud som skall vedergälla henne.

Gud skall slutligen störta henne samman. Men det är vi, som skall förbereda detta sammanbrott. Det är vi, som skall vedergälla henne vad hon har gjort. Vad är det då hon har gjort, som mer än något annat kan ligga henne till last? Vi har inte förmåga att förstå detta utan att den helige Ande gör det klart för oss. *"Genom hennes trolldom blevo alla folk förvillade"*. Miljoner av människor går evigt förlorade genom hennes förförelse. Hennes förfärliga gärning, säger Skriften, är att hon genom sina förföriska konster är den direkta orsaken till att alla folk på jorden är förvillade. Förvillade betyder bedragna. De har blivit bedragna med avseende på Gud, med avseende på Kristus, med avseende på kristendomen, livet, himlen och helvetet. Detta har hon alltså åstadkommit genom att immunisera mänskligheten med religiositet. Hon har gjort den oemottaglig för korsets evangelium.

Nu kräver himlen att Guds vittnen

avslöjar henne och uppenbarar vilken fruktansvärd förförisk konst och falskhet hon representerar. Problemet ligger i att vi inför hennes attacker, surdegspinciper och förfärliga makt är så tysta. Vi har fått lära oss att det är kärleksfullt att tala. Så skyddar vi detta system så att det ostört kan utbreda sitt världsherravälde och härska vidare, med det resultatet att mänskligheten blir förtrollad, och skaror går förlorade.

Hur många skulle ha varit kristna i vårt land om inte svenska statskyrkan funnits? Skaror! Vilka är det som hindrar medborgarna att höra evangelium? Svenska Kyrkan och frikyrkorna! De presenterar sina program, samfund, traditioner, osv, och bekämpar varandra under sken av att vara ekumeniskt sinnade. Därmed bedrar de människorna; också med avseende på enheten. Hur länge kan en väckelsekristen vara tyst inför detta; vara solidarisk med kyrkan och svika människorna? *"Vedergäll henne!"* står det i Skriften. Det innebär att hämnas henne. Hon skall avslöjas. Men försök slita sönder henne i olika beståndsdelar; tala om vem hon är! Det tål hon inte. Då kommer förföljelsen. Men då finns det hopp, för så blir hon avslöjad.

Många människor går med sakramentens hjälp förlorade. Bibeln talar om en evig fördömmelse. Människorna vill möta Gud, och får prästernas sakrament, barndop och konfirmation för att sedan konstatera att kyrkan bedrog dem.

Vi är så babyloniserade att vi tänker mera på vår egen materiella välfärd och framtid än vi tänker på det faktum att Jesus kommer när som helst, och skaror skall vakna upp en gång över det faktum att deras själar är evigt förlorade, på grund av vår tystnad. *"Vedergäll henne vad hon har gjort; ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt. Så mycken ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne."* Vi har i uppgift att bereda henne pina. Hur skall man pina henne? Hur skall man bereda henne sorg?

Det absolut värsta som kan drabba denna världsmakt är det genomträngande och avslöjande himmelska ljuset. Det himmelska ljusets sändebud är outhärdliga och förödande för allt det Babylon representerar.

Skökan säger: *"Jag är drottning!"* Hon är högmodig och inbilsk. Vi skall

förklara för henne och andra att hon inte är någonting annat än en kvalificerad ärkehora. Hon lever i ett fruktansvärt otuktstillstånd och bärs upp av vildjuret som hon försökt dölja. Alla de hemlighetsfulla, hädiska namnen hon bär säger sanningen om henne. Det vet människorna i världen ingenting om, men vi i Guds församling vet vem hon är. Hennes gudstjänstliv är uppenbart och relativt känt, men det hon sysslar med, som de flesta människor inte känner till, måste vi avslöja: Hennes handel med människosjälur. Detta budskap måste födas i den lilla gruppen, bland enskilda individer, som är medvetna om vad det innebär.

"Fallet, fallet..." Detta är slutscenen. Vi måste ha den klar för oss. Innan katastrofen inträffar, måste vi lämna detta system, detta skökovälde. Inte bara lämna det, men med vårt eget liv som insats protestera mot det och hämnas för alla dess fruktansvärda gärningar, och avslöja dem. Det blir då, som det var en gång förut, när profeten sade: *"Jag har nitälskat för Gud ... jag är ensam kvar."* Drottning Isabel hade slaktat profeterna, som påminde om Abrahams, Isaks och Jakobs Gud under de stora, religiöst stämningsmättade folkfesterna, då man dyrkade både Baal och Israels Gud i ekumenisk förening under folkets njutning och jubel.

Då kom profeterna med budskapet från Herren, och fick ta konsekvenserna. De slaktades ned, en efter en, till dess att Elia upplevde att han var ensam kvar. Så kom mötet på Karmel, där han förklarade och proklamerade: Om Gud är Gud, så tillbed honom, om Baal är Gud, så tillbed honom! Så kom det svar, som är det enda rätta i en sådan situation: Den Gud som svarar med eld, han är Gud! Det räckte inte med att offret åts upp av lågorna - även stenarna måste förbrännas. Den enda kraft, som råar på skökoväldet är Guds eld. Och den måste gå ut ur vår mun. Vi måste tala profetiskt, frimodigt och avslöjande. Inte främst i traditionellt ordnade möten i kyrkorna; utan på nya platser, i nya samlingar, på det sätt situationen kräver:

"Vedergäll henne!" Hämnas, avslöja henne! Så säger Skriftens ord. Det räcker inte med att vi passivt registrerar och förklarar. Vi måste aktivt angripa och bekämpa. Så frälsar vi våra själar, och blir bevarade från den babyloniska förbannelsen. ■

Nu är det inte en plåga för Ann-Britt att gå till skolan

Text: Ulla Näsholm



Idag deltar Ann-Britt Rönnlund i församlingens hemundervisning på Bällsta och hon gör det med skolans och myndigheternas stöd. Det var dock inte helt självklart eller problemfritt till att börja med.

Maj-Len och **Anders Rönnlund** från Märsta utanför Stockholm har länge haft en önskan att kunna ta del av Pilgrimsskolans undervisningsform. Det gällde deras dotter **Ann-Britt**. Familjen bor i Märsta och det dröjde till i år innan det kunde realiseras. Då var det Ann-Britt själv som ville sluta den skola hon gick i och få del av undervisningen i församlingen.

I sex år har Maj-Len varit med i församlingen och då Ann-Britt nu är så pass gammal att hon kan pendla mellan

Märsta och Bromma gav föräldrarna med sig. De säger angående den tidigare skolan:

-I högstadiet gick det utför. Det var helt slut med att ha den ordning och reda som fanns i mellanstadiet. Det sprangs, skreks och härjades på lektionerna så att lärarna var alldeles uppgivna.

-Eleverna visste inte vad lydnad, respekt för lärare eller disciplin var. Fula ord haglade över klassrummet på lektionerna, det kastas saker hit och dit. Ann-Britt blev helt utfryst av klasskamraterna.

-Vi började känna oss som dåliga föräldrar som tvingade vår dotter att fortsätta i den skolan.

-I flera år har Ann-Britt läst om hemundervisningen och längtat att få vara med där.

-En dag kom hon hem och smällde igen dörren och sa att "jag går aldrig dit mera". Och så blev det. Det skall inte vara en plåga att gå till skolan, man skall inte behöva ha migrän eller magont.

Föräldrarna skulle nu bara anmäla att Ann-Britt skulle ha annan undervisning och därför inte skulle komma tillbaka till skolan.

I skollagen (1985:11) kap. 10 §4 sägs det:

-Ett skolpliktigt barn *skall* medges att fullgöra skolplikten på annat sätt än som anges i denna lag, om det framstår som ett fullgott alternativ till den utbildning som annars står barnet till buds enligt lagens föreskrifter... (min kurs.)

Det blev inte riktigt så enkelt.

Skolan hade andra lösningar för Ann-Britt och föräldrarnas "ansökan" beviljades inte. Ann-Britt skulle placeras i nån

form av hjälpklass med några av de mest stökiga barnen.

Ann-Britt skrev själv ett brev till skolan och vädjade om förståelse:

-Jag vill tala om hur bra jag trivs i Pilgrimsskolan som jag så gärna vill gå i. Ni talar ju alltid om att eleverna ska ha det så bra som möjligt – nu har jag det, så ta det inte ifrån mig.

-Ni vet hur dåligt jag mått i skolan p.g.a. alla bråkiga elever som man aldrig får vara ifred för och att ständigt må dåligt och vara rädd för att gå till skolan. Varje dag känner jag nu däremot en glädje att få gå till skolan, det som förr var det värsta jag visste.

På kollisionskurs

Föräldrarna kallades till skolan för att samtala. **Bertil Fredriksson** som haft mycken erfarenhet av Pilgrimsskolan då flera av hans barn deltagit i församlingens undervisning, körde familjen till sammanträdet och var också med i konfrontationen.

Ja, något av en konfrontation, var det första som hände. Men ganska snart förstod man att det inte var någon hastigt påkommen idé om hemundervisning. Med 25 års erfarenhet, goda kontakter med olika skolor och framför allt lagen på sin sida gick allt bra till sist.

Rektorn hade inget att invända om bara Ann-Britt ville komma till skolan för att provas. Den saken var självklar för Ann-Britt och hennes föräldrar och man enades om vad som uppenbarligen var det bästa för Ann-Britt. Rektorn gratulerade Ann-Britt för den lösning hon funnit i församlingens undervisning och noterade också att hon verkade må väldigt bra.

Brevet från skolans tidigare elever var helt visst inte utan betydelse i sammanhanget. Det som verkade bli en konflikt upplöstes och nu kan Ann-Britt fortsätta sina studier i lugn och ro och med stöd av både lag och skolmyndighet. ■

Stina Fridolfsson berättar från Najayo-fängelset i Dominikanska Republiken

Najayo heter ett fängelse strax utanför Santo Domingo, i Dominikanska Republiken. Comunidad Maranata har under några års tid besökt fängelset där, och speciellt hjälpt en församling som arbetar där. Här följer en liten glimt från församlingens missionär som just nu är på plats i landet.

Kära syskon!

Igår åkte jag tillsammans med Marcia och Peter Alcantara till fängelset. Marcia och jag har inriktat oss på att då och då besöka kvinnorna. Har uppfattat dem ganska bortglömda av pastorer och evangelister, som främst besöker männen, som ju är det stora flertalet. Men just igår kom en grupp kristna med en stor säck ris, en dunk olja och litet mer förnödenheter som de gav till den lilla evangeliska gruppen, som under namnet Jer. 33:3 samlas till bön, bibelstudier och väckelsemöten dagligen.

Igår deltog inte vi i mötet, för Peter, som bott många år i Ukraina och talar flytande ryska, skulle presentera oss för några från öststaterna. Han är verkligen ett fenomen. Verkar känna många i fängelset, och är mycket omtyckt. Han spar inga ansträngningar att hjälpa människor. Vill lägga honom på våra hjärtan, att han upplever pånyttfödelse och den helige Andes kraft till tjänst.

Vi träffade en kvinna från Ryssland, en från Polen, en annan från Bulgarien och en från Sydafrika.

Hon från Ryssland, Svetlana, lider uppenbarligen av svåra psykiska problem, var svårtillgänglig och talade bara litet ryska med Peter, för övrigt tiggde hon cigaretter. Han hade med sig en kasse kläder åt henne och så gav vi henne en tvål. Hon har tydligen dödat sitt barn, sedan barnafadern övergav henne, och har inga anhöriga i landet. Marcia talade med kvinnorna i den lilla församlingen, där ryskan också brukar gå, och de skulle försöka vinna hennes förtroende.

De flesta utlänningar är fängslade för



Fängelsekorridoren i ungdomsavdelningen av Najayo-fängelset. I detta fängelse trängs över 3000 fångar, trots att maxkapaciteten är beräknad till mindre än det halva.

att de ertappats med droger. Om det inte är alltför graverande brott, får de fem års fängelse. Bulgariskan, som heter Nadja, blev ertappad med droger. Hon var gravid, barnafadern är från Afrika, men han är tydligen inte i landet. Hon födde sitt barn som fånge. Barnen brukar få stanna med mamman i fängelset ett år, men Nadjas lilla dotter, som nu är ett år och två månader, har fått stanna kvar i fängelset hos mamman. Nadja kom hit på falskt pass med falskt namn, barnet har ingen födelseattest, och är då svårt att placera någonstans.

Nadja talar rätt bra spanska, men jag hade i alla fall svårt att fatta när hon talade om att dottern faktiskt var där på fängelset. Jag bara glodde: - Är hon här? Men hämta henne då, så jag får se henne!

Nadja blev uppenbarligen glad över intresset, och sprang genast iväg och hämtade sin lilla flicka. Den mest bedärande lilla flicka ni kan tänka er. Och alla vill hålla i henne och skämma bort henne. Måste medge att jag knappt kunde hålla tårarna tillbaka. Vilken fruktansvärd situation att föda barn i en sådan miljö. Aldrig få besök, och kämpa förtvivlat för att få tag i mjölk, kläder och vad i övrigt är nödvändigt för ett litet barn.

Den lilla flickan landade i Peters knä, och där ville hon stanna. En fadersgestalt behöver varje barn.

Nadja berättade att hon inte hört något från sina släktingar, inte vet om mamman lever.

Jag har nu lovat skaffa de papper Nadja behöver för att ansöka om benådning. Hon har vid jultid suttit av halva straffet, och just vid jul brukar en del få nåd. Kanske man visar hänsyn till att hon har ett litet barn. Kära syskon, bed för Nadja och hennes lilla flicka Liliana!

Träffade och samtalade med ytterligare några utlänningar. Vill bara nämna en yngling från Tjeckien. Vi samtalade litet, och jag frågade honom om hans framtidsutsikter. Han tittade på mig mig, och svarade: -När man hamnat här, har man inget framtidshopp!

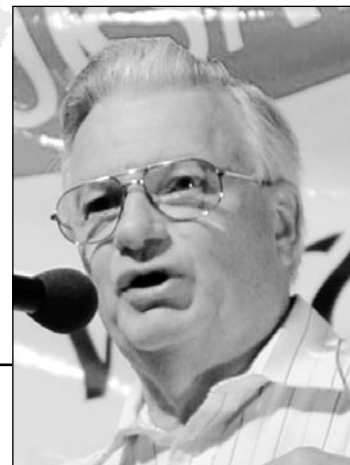
Ville förmedla denna glimt från fängelset och vädja om förbön för den sjuka ryskan Svetlana, för bulgariskan Nadja och hennes flicka, mannen från Tjeckien utan hopp och Peter Alcantara, den man som har sånt hjärta för dessa fångar, sedan han själv en gång satt inne och fick hjälp av Comunidad Maranata genom Berno Vidén.

Bed att vi kan nå behovets barn med frälsningens evangelium, så de får uppleva en framtid och ett hopp!

Tack för rapporterna från bibelskolan, tack för förbön och offer! Vilken nåd att Herren berett oss en framtid och ett hopp! MARANATA! ■

En lärovind från Amerika

Artikelserie av Stig Andreasson



I nga religiösa villoläror har någonsin bestått av villfarelse och lögn till 100 procent. Lögnens fader är listigare än så och han vet mycket väl att en lagom blandning av sanning och lögn lättast förleder sökande människor.

I den här artikeln skall vi ta upp några av de besynnerliga läror som florerar inom Trosrörelsen. En del läsare kommer troligen att bli förargade och påstå att jag driver med lögnpropaganda. Och det skall villigt erkännas att Trosrörelsen är en komplicerad företeelse och den kan liknas vid ett land utan gränser. Alla som mer eller mindre hör hemma där har inte exakt samma uppfattning i alla detaljfrågor. Men Trosrörelsen är född i Amerika och de tongivande lärarna kommer därifrån. Det är deras böcker som torgförs överallt och som oftast används som kurslitteratur på Trosrörelsens bibelskolor också i Skandinavien.

Många av de underliga läror som finns i denna litteratur är väl inbäddade i ett fromt och salvelsefullt språk. Därför skall vi försöka skala bort något av det fromma utanverket och komma till själva kärnan. Då upptäcker vi som sagt många underliga saker.

Det är höljt över allt tvivel att det finns många ärliga och verkligt pånyttfödda kristna bland dem som hamnat i Trosrörelsen. Många av dem har knappast förstått vilka konstigheter rörelsen ursprungligen faktiskt står för. Innan du ger utlopp för din förargelse bör du läsa det som följer.

Gud är en trosgud.

Trosrörelsen framställer faktiskt Gud som en "tros-Gud." Denna uppfattning bygger på en omtolkning av Jesu ord i Markus 11:22, där han säger "Ha tro till Gud." I *Kenneth Copeland Reference Edition of the Holy Bible* finner vi en "förklarande not" till detta bibelord. Enligt **Copeland** är den rätta översättningen: "Ha Guds tro!" Vi skall alltså ha den slags tro som Gud har, för Gud är en tros-Gud! Jag har själv hört en av de amerikanska trosförkunnarnas mest framträdande eftersägare i Norge förkunna just detta. Alla kända bibelöversättningar skulle då ha översatt dessa Jesusord totalt felaktigt.

Då Gud skapade världen gjorde han det genom trons kraft, menar trosförkunnarna. Han talade ord av tro då han sade: "Varde ljus!" Därför blev det också ljus! Vi uppmanas att aktivera tron på samma sätt som Gud. Våra ord blir då skapande om inte till graden så i varje fall till arten på samma sätt som Guds Ord. **Ulf Ekman** säger i en predikan publicerad i *Magasinet*:

"Då Gud skapade världen gjorde han det genom ord som var fulla av tro. -På samma sätt som Gud råder och regerar överallt skulle människan råda över hela skapelsen. Hur råder Gud? Genom sina ord! Hur skulle människan råda? Genom ord! -Med den lilla lemnen, tungan, styr du ditt liv i den riktning du vill."

I en annan predikan i samma tidning säger Ekman:

"Guds ord är skapande. När du uttalar

det förändrar omständigheterna sig, först i andevärlden, därefter som manifesterad verklighet i det fysiska."

Detta är faktiskt ett rent ockult tänkesätt, inbäddat i fromma talesätt, där det i sammanhanget också förekommer både god helgelseförkunnelse och uppbyggande undervisning. Men vilken farlig blandning! Att mena sig kunna förändra den fysiska verkligheten genom att uttala positiva bekännelser är en vanlig företeelse inom New Age och har länge förekommit inom metafysiska kulturer. Det hela handlar hela tiden om att genom att utnyttja de metafysiska eller andliga lagarna kunna behärska och förändra den fysiska verkligheten. Detta är exempelvis Kenneth Copeland mycket klar över. Han medger att personer inom New Age "försöker" att göra detta och att de uppnår vissa resultat, för det handlar nämligen om en "andlig lag", säger han. Han tycks då mena att kristna kan göra detta bättre än New Age-anhängare kan. Sanningen är snarare den att Copeland och andra trosförkunnare försöker "kristna" ett gammalt ockult metafysiskt tänkesätt.

Att vi bör sträva efter att få den tro Gud har låter verkligen konstigt. Däremot är det sant att vi behöver en gudagiven tro, vilket är en helt annan sak. Bibeln lär att Jesus är trons upphovsman. Det betyder att Han föder den levande tron in i våra hjärtan genom sitt Ord och sin Ande, då vi öppnar oss för hans budskap till oss. Men en gudagiven andefödd tro är inte detsamma som att ha samma tro som Gud har. Att över huvud taget påstå att Gud

har tro och att han talar och handlar i tro är fullständigt absurt. Gud, den Allsmäktige kan inte vara beroende av någonting, varken av "tro" eller någonting annat. Universum blev naturligtvis inte till, därför att Gud talade i tro, utan därför att det var Gud som talade. Att Gud skulle vara beroende av eller underställd en opersonlig lag i universum, kallad "trons lag", är ett påstående som hör hemma bland de många mystiska metafysiska spekulationer och teorier som sett dagens ljus i religionernas förvirrade värld.

Om det är sant att skapelsens Gud uttalade ord fulla av tro, som Ekman påstår, då måste vi fråga: Vad eller vem trodde Han i så fall på? Trodde Han på sig själv eller trodde Han på trons lag? Och om denna lag existerar på det sätt trosförkunnarna säger, varifrån kommer den i så fall? Har Gud skapat den och satt den i funktion? Om så är fallet, hur kan Gud vara beroende av en lag som Han själv har insatt? Hur kan Han vara beroende av ett system som Han själv har skapat? Har Han möjligen bara upptäckt det? I så fall skulle det finnas någonting i universum som Gud inte har skapat.

Nej, ju längre du försöker tränga in i trosrörelsens teorier om "tros-Guden" desto mer blir du klar över att den guden har lite eller ingenting att göra med Bibelns Gud- Han som gör allt vad Han vill i himmelen och på jorden, som kallar på de ting som icke är till som om vore de till och som ger åt alla liv, anda och allt.

Till detta måste vi bara tillägga att alla trovärdiga experter på nytestamentlig grekiska är överens om att den enda godtagbara översättningen av Markus 11:22 är den som vanligen förekommer, nämligen "Ha tro till Gud!"

Människan är en exakt kopia av Gud.

Detta är faktiskt den betydelse "trosförkunnarna" lägger in i bibelordet, som säger att "*Gud skapade människan till sin avbild.*" Trosrörelsens "kronprins" Kenneth Copeland säger att "*orsaken till att Gud skapade Adam var hans önskan att reproducera sig själv. -Adam i Edens lustgård var Gud uppenbarad i köttet.*" En annan framstående troslärare, **Charles Capps**, säger att "*Adam var en exakt duplicata av Guds typ eller art.*" Och **Kenneth Hagin** menar, att eftersom Adam blev satt till att råda över den övriga skapelsen, så kan man säga att

"*Adam var denna världens gud*". Han skriver då "gud" med litet "g", vilket då skulle antyda att Gud Skaparen var större än den "kopia" av sig själv som Han hade producerat. Det är emellertid inte helt säkert att "troslärarna" verkligen menar detta. Copeland säger nämligen om Adam att "*hans kropp och Guds var av exakt samma storlek*".



Ulf Ekman, pastor i Livets Ord: "*Då Gud skapade världen gjorde han det genom ord som var fulla av tro...*"

Det jag nu skrivit är absolut inte en förfälskning av "trosförkunnarnas" undervisning utan exakta citat. I **Hank Hanegrafs** bok "Christianity in Crisis" finns en mängd sådana citat där källan noga anges. I en artikel som denna kan vi givetvis inte ta med alla sådana hänvisningar. Den som tvivlar kan ju kontrollera själv, men det är givetvis ett mödosamt arbete. Mig veterligt har ingen någonsin vågat bestrida äktheten av citaten i Hanegrafs bok, helt enkelt därför att källan alltid är så klart angiven.

Nu frågar jag bara: Finns det någon tänkande bibelläsare som kan ta dessa makabra förkunnare på allvar? Tänk att framställa Gud som en kopiefabrikant! Han som gjort varje löv i skogen olik alla andra och som aldrig skapat två människor med samma fingeravtryck! Vad som djupast ligger i orden att Gud skapade människan till sin avbild förstår vi bara aningsvis. Men att "avbild" inte betyder "kopia" i det här fallet är solklart. Gud framställs i Skriften som en Treenighet, Fader, Son och Helig Ande. Människan är också en trefald som består

av ande, själ och kropp, även om själ och ande ibland tycks vara liktydiga begrepp. Men efter syndafallet är det nog inte rätt att betrakta människan som en treenighet. En känd förkunnare sade en gång att "idag är människan snarare en tre-oenighet". Harmonin är förstörd. Bibeln talar om "*de köttsliga begärelserna som föra krig mot själen.*" I varje fall är det givet att då människan skapades till Guds avbild, så var det inte fråga om fysisk likhet. Inte heller betyder det att människan var en "gud" i mindre upplaga.

Många har reagerat kraftigt då de hört ekon från "trosrörelsens" möten, där en eller annan predikant stått och ropat: "Vi är gudar"! Men detta påstående blir logiskt i Trosrörelsens teologi. Gud skapade människan som en kopia av sig själv och insatte henne som gud i denna världen. Man tror faktiskt också att denna värld är en kopia av den planet som Gud bor på. Copeland är övertygad om att Gud bor på en "moderplanet" och att Han skapade vår planet som en kopia av den. Och så satte Han den lille kopierade "guden", även kallad människa, att härska över "kopie-planeten". Ja, troslärarna gör faktiskt Gud till en perfekt kopieringsmaskin. Allt han gör är ju bara kopior!

Men så skedde det tragiska att människan föll och överlät herraväldet över denna världen till satan. Därför blev satan denna världens gud. Genom frälsningen återfår så människan sin förlorade ställning och kan återta herraväldet. Genom att bruka trons kraft blir hon på nytt en gud, visserligen med litet "g", men ändå kapabel att utföra mirakler genom positiv bekännelse. Detta är i ett nötskal "trosrörelsens" lära om människans förhållande till Gud.

Välstånd och rikedom.

Trots att Trosrörelsens ledare torgför den egendomliga uppfattningen att korset var nederlagets plats för Jesus möter man hos dem en långt driven dogmatik om Jesu blods beskyddande kraft. Det är naturligt för alla bibeltroende kristna att Jesu blod (alltså Jesu försoningsverk) inte bara renar oss från synd men också beskyddar oss mot fiendens attacker. Men då man talar om att placera både bankkontot, bilen och villan under Jesu blods beskydd som en garanti för att banken aldrig kan gå i konkurs, bilen aldrig bli stulen och villan aldrig utsättas för inbrott - då förvandlar man frälsningens

evangelium till en försäkring mot alla livets svårigheter. Detta kallas ibland att ingå ett förbundsavtal med Gud.

Lika egendomlig är läran om att Jesus och hans lärjungar levde ett lyxliv och var rika under jordelivet. Detta proklamerades av trosföreläsare både fjärran och när. Detta påstående är så absurt att vi inte anser det värt att ta upp den till diskussion och behandling.

Hur skall man förklara att så många tar emot detta nya och annorlunda evangelium?

Vad som är tilldragande i trosrörelsens gudsbild är att Gud på sätt och vis blir lättillgänglig. Han blir praktisk och användbar. I varje situation kan man bruka honom. I en bok som innehåller en hel del tankegodis från Trosrörelsen läste jag nyligen om en person som inte visste att han kunde ANVÄNDA Gud i en viss situation. Märk formuleringen - *använda Gud!* Denna nya teologi är alltså nyttoinriktad. Vem vill inte ha hälsa, välbefinnande och framgång?

Men jag tror också att det finns andra orsaker. Jag tror att många kristna som ryckts med av föreläsningen av detta nya evangelium aldrig har fattat vilken underlig trosuppfattning och gudsbild det hela egentligen handlar om. Sådant händer ganska ofta inom olika religiösa grupper.

Jag minns hur förvånad jag blev då jag i en stad i Frankrike mötte två damer, som i sju år varit aktiva Jehovas vittnen och under denna tid deltagit på alla sektens möten, men som aldrig hade tvivlat på Jesu eviga guds.

De var katoliker från barndomen och trots sina många bibelstridiga läror förkunnar den katolska kyrkan att Jesus är en evig gudsperson. Detta hade redan i barndomen satt så djupa spår hos dessa damer att de aldrig kunnat tänka i andra banor. Trots att de i sju år suttit och hört Jehovas vittnen förkunna det rakt motsatta.

Eftersom många medlemmar i de nya församlingsbildningar som sett dagens ljus på senare år ursprungligen kommer från andra kristna kretsar är det troligt att många har kvar det mesta av den gudsbild och trosuppfattning de tidigare hade.

Man har bara tagit till sig delar av undervisningen. Nästan omedvetet har man filtrerat bort en del av de värsta överdrifterna.

Är Nordens Trosrörelse mer biblisk än den amerikanska?

Vi hör ofta sägas att Trosrörelsen i Skandinavien inte är likadan som i Amerika. En norsk predikant karakteriserade några av trosföreläsarna på andra sidan Atlanten som "de amerikanska värstingarna" och menade då tydligen att deras norska trosfränder inte gått lika långt på villfarelsens väg. Och för all del, det är kanske delvis riktigt. Flera av trosföreläsarna i Skandinavien kommer ju ursprungligen från fromma lutherska kretsar och även från Pingströrelsen och bör då rimligtvis ha fått en helt annan gudsbild med sig hemifrån än den Trosrörelsen står för. Men då uppstår frågan: Hur får man den bibliska gudsbilden att förenas med resten av Trosrörelsens teologi? Och om Nordens trosföreläsare skiljer sig så markant från sina amerikanska kolleger, hur kommer det sig att Norges mest kände trospredikant ganska nyligen trädde upp till försvar för "sina härliga bröder" på andra sidan Atlanten. Till den kategorin räknade han faktiskt både Hagin och Copeland. Ulf Ekman har också själv poängterat att det finns skillnader mellan svensk och amerikansk trosrörelse.

Detta har emellertid inte hindrat att han helt nyligen inbjudit några av de mest extrema trosföreläsarna från andra sidan Atlanten att delta på konferens i Uppsala. Om jag själv vore ledare för en s.k. "trosförsamling" i Skandinavien men inte var överens med de extrema representanterna från Trosrörelsens hemland, då skulle jag omedelbart byta namn på min verksamhet för att distansera mig från dem. Och naturligtvis skulle jag inte inbjuda dem som talare. Att det sedan finns nyanser i trosuppfattningen bland de församlingar som kallar sig "trosförsamlingar" är vi naturligtvis på det klara med. I en del böcker, utgivna i Skandinavien, kan man också möta Trosrörelsens lärosatser i en mildare form än hos rörelsens egentliga grundläggare i Amerika.

Att Gud i sin barmhärtighet svarar på bön också bland dem som är påverkade av Trosrörelsens teologi uppfattas också ibland som en garanti för att denna teologi är riktig. Många positiva vittnesbörd kommer från Trosrörelsens mer moderata kretsar. Men ju mer den ursprungliga Trosrörelselinjen dominerar föreläsningen desto fler besvikelser och problem skapar den bland de människor som påverkas av den. ■

Vad ska vi fråga poltergeisten?



Arla lär oss hantera andar.

Det första som merparten av det svenska folket ser på morgonen är nog mjölkpaketet. På dess baksida brukar vi få lära oss matrecept, lekar eller läsa allmänbildande information. Framför allt riktar sig denna information till barn.

På senare tid verkar dock Arla ha gått in för att fänga upp trender i tiden. För ett tag sedan kunde vi läsa en hel del om **J.R.R. Tolkiens** sagovärldar med alver, hobber, trollkarlar m.m.

Nu har dock ytterligare ett steg tagits. Med anledning av att Halloween ligger strax framför, tar Arla sitt ansvar att lära oss lite om bl.a. varulvar, vampyrer, zombier och bullerandar (poltergeister).

Vi får veta att vi inte ska förväxla en poltergeist med korsdrag, men om vi verkligen fått en sådan i huset, kan vi prata med den, och den kanske svarar genom att knacka i väggen.

På allvar eller skämt, som verkligen andligt fenomen eller vidskepligt skrock, så är det ändå att man frågar sig: Varför denna eviga fascination för den övernaturliga världen? Och varför framställa den som ofarlig eller rent utav nyttig?

Tack Arla för mjölken - men vi betackar oss för vad som komma månde. Exorsistlektioner? Seansguide? Andetillbedjan? Spännande, spännande... ■

/PE

En universell religion

Philipp Mauro ur "Människans tal eller kulturens sammanbrott"

Redan 1927 varnades det för de tendenser som idag är i det närmaste full utvecklade.
Här presenteras ett stycke ur denna intressanta bok.

Det torde icke ha funnits någon, som väntat, att den romerska katolska kyrkan och frälsningsarmén skulle förenas för ett gemensamt företag och ur en gemensamt samlad fond taga medel för sina behov. Men just detta har nu inträffat. För den beundrande världen är detta en bild av det tusenåriga riket, där lejon och lamm skola i frid ligga tillsammans. Men i ljuset av Guds ord är det Babylon som samlar kring sig sina döttrar i väntan på sin fruktansvärda dom. Därför säger Guds ord: "Gån ut ifrån henne, mitt folk!" (Upp 18:4) Religionssammanblandningen eller "trons förtröstning" är en företeelse som i särskild grad under senare år har framträtt på missionsfälten. Den möjliggöres genom den i missionärskretsarna inträngande nyteologien.

Men religionsblandningen blir blott en grym parodi på allt vad sann kristendom heter. Vilken skada åstadkommer icke denna falska kristendom, som särskilt är representerad i amerikanska missioner! Vi anse det vara vår ofrånkomliga plikt att varna våra bröder och systrar för denna lika egendomliga som fruktansvärda fara för missionen. Och det gäller att i helig beslutsamhet taga ställning därtill. Detta är absolut nödvändigt.

Den universella religionen är under utbildning i olika länder, i olika kyrkor och på olika missionsfält. Marken förbereds för Lögnprofeten, det andra vilddjuret i Upp 13 som genom bedräglig lära skall förvilla alla släkter på jorden till att taga det första vilddjurets märke.

Detta kommande stora religions-system är sålunda under utbildning inför våra ögon. Klarast framträdde detta förhållande i det s.k. ekumeniska mötet, som hölls i Stockholm i augusti 1925 och i vilket deltog representanter från den grekisk-katolska kyrkan och från så gott som alla protestantiska stats- och frikyrkosamfund. Det var en

egendomlig syn att se dessa senare tillsammans med katoliker, anglikaner och högkyrkliga lutheraner. Det ekumeniska mötet var verkligen ett mäktigt talande tidstecken. Det betyder måhända realiserandet av den universella kyrkotrustens tanke. Många talare gävo också uttryck åt förhoppningar av detta slag. Sålunda sade metropoliten Stephan av Sofia i ett föredrag om kyrkornas enhet:

"Det är ingen hemlighet, att vad som ända hittills ansett som en omöjlighet, nu håller på att bli ett faktum, nämligen en enad kyrka, som strävar efter Kristi rättfärdighets och fridens rike". Att Romarkyrkan icke lät sig representeras beklagades allmänt.

Ovannämde talare sade med anledning därav i samma anförande:

"Och nu känner jag mig manad att tillägga, att vi må lyfta våra hjärtan i uppriktig bön till Givaren av alla goda och fullkomliga gåvor, att våra fäder och bröder i Roms kyrka måtte gå med oss i denna Herrens strid. Ingen orsak finnes, varför ej detta stora kristna samfund skulle vara i de första leden i denna strävan efter Guds ära och mänsklighetens bästa."

Och att Rom uteblev från stockholmsmötet, innebär troligen icke, att påven principiellt ogillar de ekumeniska strävandena. Tvärtom torde det vara ett klokt schackdrag av den sluga vaticanpolitiken. Om protestanternas frikyrkor och statskyrkor ha enats, går det lättare för romarkyrkan att gå med. Den tycker om, att det "frias" litet till den först, och helt säkert har den ingenting emot att taga ledningen över en sammansluten "kristenhet". Och det torde väl inte ha gått att förena statskyrkor och frikyrkor om den romerska kyrkan från början hade varit med. När nu det ekumeniskt-kyrkliga samarbetet är etablerat över hela linjen, är det mycket enklare att förena

hela syndikatet med Rom till en religiös jättetrust med monopolställning.

Sålunda är detta ideal om ett stort religionssystem, vittfamnande nog att omsluta alla människor, även om deras känslor gå vitt skilda vägar, icke länge en dröm allenast, utan det är mycket nära att förverkligas i praktiken.

Ett annat drag som framträder särdeles tydligt är att dessa ekumeniska universalkyrkliga strävanden associera sig med de mäktiga på jorden. Just detta sägs emellertid om skökan i Uppenbarelseboken. "Alla folk hava druckit av hennes skörlevnads vredesvin, och konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust." (18:3) Det är sålunda ett politiskt, ekonomiskt och kommersiellt förbund mellan de maktägande och världskyrkoförbundet. Och ett faktum är, att man talade mest om sådana ting under stockholmsmötet. Det är, har någon sagt, "kyrkans frieri till dem, som för nävarande äga den ekonomiska och politiska makten i världen."

Av Upp 13 finna vi också, att detta grandiosa religionsförbund skall alliera sig med själva regeringen. Den senare skall med universalkyrkans tillhjälp antaga karaktären av ett oerhört af-färsmonopolssystem, som i yttersta hand kontrollerar den enskilde individens liv, inkomster och egendom. Detta tillstånd förberedes av de ekumeniska strävandena, vilka också äro en av modernisternas älsklingsidéer.

Sannerligen i våra dagar tilldraga sig underbara ting! Men det behövs både det profetiska Ordet och ögon, smorda med trons salva, för att kunna se och förstå dem. ■

(Bearb. För svenska förhållanden av Oscar Haglund, Jönköping 1927, Svenska Alliansmissionen)



Vittnesbörd: Susanne Eliasson

Nyligen var jag på en återträff i min barndoms stad Sandviken och besökte den pingstförsamling där jag blev frälst och döpt. Vid middagen hamnade jag mitt emellan två ledare i pingstsamfundet. De kände till Maranata väldigt väl, och framförallt Berno, för de hade mött honom på Lapplandsveckan.

Innan jag kom med i Maranataförsamlingen var jag med i den pingstförsamlingen, men jag kunde egentligen inte identifiera mig med dem. Vid tiden då jag var mellan tio och femton år var det oerhört jobbigt för mig. Jag har många gånger sett framför mig den här bilden; jag gick då i skolan

-Jag blev utsatt för Guds uppsökande kärlek!

och trots att jag var där tillsammans med många hundra elever, kände jag mig väldigt ensam och som en total nolla. Jag sa ingenting, jag var tyst. Det tror ni inte, men jag var väldigt tyst och försagd. Jag kände mig övergiven av Gud och människor och allt.

Men tänk att mitt ibland alla dessa hundratals elever såg Gud mig. Tänk att jag fick vara med om att få bli utsatt för Guds kärlek, han drog mig till sig! Idag är jag 39 år och jag har gång på gång fått se Guds kärlek. Jag var någon och jag känner mig fortfarande som den mest anspråkslösa, den som ingenting är.

Då kan man ju trösta sig och jag citerar fritt från 1 Korintierbrevet: "Det som ingenting var det har Gud utvalt..."

Hur ser vi på varandra syskon? På de mest anspråkslösa, på de lägsta ibland

oss? Har vi Guds kärlek? Jag ifrågasätter mig själv, har jag Guds kärlek, ser jag med Guds ögon på den som är ringast i gemenskapen?

Jag har tänkt på det här väldigt, väldigt mycket. Tänk att Gud såg just mig och jag fick vara föremål för hans uppsökande kärlek. Det har jag varit i alla år, i 39 år har jag fått se hur Gud lagt en plan för mitt liv och idag är jag den absolut lyckligaste. Jag är så lycklig när jag tänker på det för jag har verkligen upplevt det.

Så tänkte jag på barnen. Vi har en sång som vi brukar sjunga, om barnen som juveler, att de är juveler i Guds ögon, de små, de som ska bära vidare budskapet. Vi har faktiskt våra barn och ungdomar ibland oss och de är som juveler i Guds ögon. ■



Vittnesbörd: Hjalmar Johansson

Frid, vänner!

Jag ska läsa en liknelse som Jesus sa till lärjungarna. Den står i Matteus 25: "Då skall himmelriket liknas vid tio jungfrur som tog sina lampor och gick ut för att möta brudgummen. Fem av dem

-För varje dag kommer stunden närmare...

var oförståndiga och fem var förståndiga. De oförståndiga tog sina lampor men tog ingen olja med sig.

De förståndiga tog olja i kärlen tillsammans med sina lampor. Då nu brudgummen dröjde, blev de alla sömniga och somnade.

Vid midnatt hördes ett rop: Se, brudgummen kommer! Gå ut och möt honom. Då vaknade alla jungfrurna och gjorde i ordning sina lampor. De oförståndiga sade till de förståndiga: Ge oss av er olja! Våra lampor slocknar. De förståndiga svarade: Den räcker kanske inte både för oss och för er. Gå i stället till dem som säljer och köp. Men när de hade gått för att köpa kom brudgummen. Och de som stod färdiga

gick med honom in till bröllopsfesten, och dörren stängdes.

Sedan kom de andra jungfrurna tillbaka och sade: Herre, Herre, öppna för oss! Men han svarade: Amen säger jag er: Jag känner er inte. Vaka därför, ty ni vet inte vilken dag eller timme han kommer."

Den här liknelsen har varit på mitt hjärta ganska länge nu. Jag tycker att det är så starkt; vi måste vaka hela tiden. För varje dag som går så kommer tiden och stunden närmare då Jesus kommer tillbaka. Därför måste vi vara vaksamma och verkligen sträva för att ha olja i våra kärler så att vi kan vara vakna när han kommer! ■



-Hur kan en ung man bevara sitt liv rent?

Vittnesbörd: Alexander Dahlberg

Jag ska läsa ur Psaltaren 119. Det är inte lätt att veta hur man ska vara vaken och bevara sitt liv rent, men det står så här i vers 9:

”Hur kan en ung man bevara sitt liv rent?”

Sen står svaret direkt här:

”När han håller sig till ditt ord. Jag söker dig av hela mitt hjärta, låt mig inte fara vilse från dina bud. Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta för att jag inte skall synda mot dig.”

I Guds ord finns det vägledning så att man kan bevara sitt liv rent. Rent, så att det inte kommer in någon surdeg eller någonting som gör att man kommer av vägen. ■

Det enda viktiga

Vittnesbörd: Gert Svensson

Vi ska vara Jesu avbild här i tiden, och sprida hans återsken. Det skulle jag önska att få göra ännu mer, därför att det är det enda som är viktigt här i tiden.

Jag ska läsa ur Kolosserbrevet 1:14-16. Där står det så här:

”I honom är vi friköpta och har fått förlåtelse för våra synder. Han är den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat. Ty i honom skapades allt i himlen och på jorden, det synliga och det osynliga, tronfurstar och herradömen, makter och väldigheter. Allt är skapat genom honom och till honom.”

Hela detta kapitel är härligt, men en sak som jag tänkte på är varför vi älskar Jesus. Det är just därför att i honom skapades allt i himmelen och på jorden. Den osynlige Gudens avbild är Jesus, det finns ingen annan som är den osynlige Gudens avbild. Även om vi är frälsta, så är vi inte den osynlige Gudens avbild. Men vi strävar efter att få bli Jesus lika, och i 1 Mos 1:26 står

det: ”Gud sade: ”Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss. De skall råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himlen, över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden.”

I engelska bibeln står det *i* vår avbild - inte *till* vår avbild. Det är ju skillnad. En kvinna som kan hebreiska, översatte så här: ”Och Gud skapade människan i sin avbild - i Guds avbild. Han skapade henne alltså i Jesus; manlig och kvinnlig skapade han dem. Det har något att säga i vår tid - också för våra lagstiftare! Den här planen fanns till i den osynlige guden innan jordens grund var lagd.

Det fanns en återlösningsplan i Jesus Kristus. Och därför älskar vi honom. Vi var skapade *i* Jesus och *genom* Jesus och *till* honom; tack och lov!

När människan vandrade bort i synden, då måste det finnas en väg tillbaka till Gud. Planen för detta var uppgjord i himmelen. Därför dog Jesus på Golgata, och därför måste människan födas på nytt. Födas på nytt av Jesus, därför hon tillhör ju honom från början! Det är också därför han gav sitt liv för oss. Det är underbart att få veta det här.

Om du vill komma till denna underbara

plats där han finns, då måste du komma till Jesus. Hela Gudsordet präglas av Jesus. Vi har honom i alla förebilderna - exempelvis i tabernaklet.

Det står att Mose skulle göra allt efter den mönsterbild som blev visad på berget, där Gud uppenbarade allt för honom.

Jag tänker på den sjuarmade ljusstaken, som stod i tabernaklet; hur den förfärdigades. Det fanns exempelvis 22 kalkar med blommor och mandelblad. Det hebreiska alfabetet består av 22 bokstäver. Här ser vi Jesus - Jesus är Ordet, han är också ljuset i ljusstaken. Han är det sanna ljuset som kom till världen. Men världen tog inte emot honom.

Jag tänker också på skådebröden som var placerade på södra sidan medan ljusstaken stod på norra sidan. Ljusen från staken sken över skådebröden. Det är en bild på att vi ska representera Jesus. Vi ska vara Jesu avbild här i tiden, och sprida hans återsken. Det skulle jag önska att få göra ännu mer, därför att det är det enda som är viktigt här i tiden.

Det går emot tidens avslutning; vi håller på att byggas upp i ett enat Europa, och det förstår vi är kolossen som är omskriven i Danielsboken. Där beskrivs det sista riket som består av ler blandat med järn. Det blir ett svagt rike, och Europa blir ett svagt rike.

Jag läste i en uppslagsbok att ordet Europa kommer från assyriska ”ereb”, och det betyder mörker; solnedgångens land. Vi förstår vad tiden lider. Men vi som är Guds folk, väntar Jesu snara tillkommelse, tack och lov! ■

Årets största evang

Barbro Schröder från Göteborg ger reflektioner kring årets bokmessa.



På bokmässan samlas människor för att, likt bibelns athenare "höra vad som är nytt för dagen".



Bokmässan i Göteborg besöktes av tusentals evighetsvarelser. I dagarna fyra är det för oss årets chans att nå människor från olika håll.

Runt BMC:s utställningsbord strömmar människor förbi, stannar upp, inleder ett samtal, får en tidning, köper en bok - allt sätter tankarna i rörelse. 2 Tim 4:2 säger: "Predika order, träd upp i tid och otid."

När jag hör ordet bokmessa ssocierar jag i första hand till *evangelisation* samt i andra hand till *all världens be- drövligheter*. Det tycks inte finnas ett slut på vad som tillåts tyckas. Nog utnyttjas tryckfriheten även om det finns många seriösa också.

Mitt i allt detta fick vi stå och med böcker och tidningar så ut "Jesus är vägen, sanningen och livet".

I sanningens namn kan sägas att syskon från andra håll också hade väckts av möjligheten att så ut Ordet.

På mässområdet bjuds ett brett utbud - kulturellt, religiöst och politiskt. Homosexuella rörelsens frontfigur Jonas Gardell, ärkebiskop K G Hammar och f.d. statsminister Ingvar Carlsson var dragplåster.



Du prenumererar väl på tidningen

MARANATA!

Sprides fritt • www.maranata.se • 08-98 56 83

elisationssatsning!

Det kändes fint att se och möta dessa.

Jämfört med tidigare mässor tycktes människor visa större respektfullt intresse för andliga ting och Guds ord. Månde de senaste världshändelserna och ministermordet i Sverige väckt folk inför evighetens oundvikliga ögonblick.

Ett starkt intryck gjorde (utan att skryta) våra fina ungdomar, som ivrigt engagerade sig i montern och delade ut litteratur.

Den nytryckta boken "Elden får inte slockna" var och är nog bokmässans bästa bok. Har du som läser detta inte läst den, skynda dig att införskaffa den från BMC förlag. ■



En grupp glada evangelister framför BMC:s monter med fokus på det väsentligaste - Jesus!

Gudomens förnekare dragplåster på årets bokmässa

Text. Berno Vidén

Som intilliggande bildtext förmedlar var den homosexuella rörelsens företrädare **Jonas Gardell** och ärkebiskop **K-G Hammar** annonserade som några av bokmässans dragplåster. Båda har en sak gemensamt; de förnekar genom aktiv verksamhet den Heliga Skrifts gudomliga inspiration. Ingen av dem tror exempelvis på att Jesus är Guds Son. Hela Bibeln menar de utgöra ett mänskligt ihopplottrat verk, vars innehåll inte blir något annat än en bit kultur- eller religionshistoria, uppkommet i en medelhavskultur med fri syn på myter och legender.

Gardell anlitas ofta av flera frikyrkliga samfund och studieförbund. Med hjälp av sin relativt nytgivna bok "*Om Gud*" har han skaffat sig en religiös plattform för att sprida den livsfientliga människo- och gudssyn som även hans utlevda homosexualitet ger uttryck för. Det är inte förvånande att liberalteologiskt inspirerade samfund och studieförbund öppnar för den gudsförnekelse både Gardell och Hammar representerar. Öppenheten speglar på ett talande sätt ett långt gånget avfall i svensk kristenhet.

I Gardells värld finns ingen skillnad mellan synden och syndaren. Enligt honom kan

var och en välja en personligt anpassad gudsbild för sitt eget liv. Ingen är egentligen syndare och ingen behöver lämna syndalivet för att blidka hans gud.

Svenska Kyrkan och Hammar ställer sig bakom denna gudssyn, bl.a. genom att lansera författaren i en riksomfattande turné, där Gardell föreläser och undervisar kyrkans medlemmar ur sin bok.

Svenska Missionsförbundet anordnar även de föreläsningar och rekommenderar varmt sina medlemmar att anamma och ta till sig den gudstro Gardell representerar.

De som tror och hävdar att Bibeln är Guds uppenbarade

ord, överlämnat till oss människor, ses av Gardell och Hammar som ytliga och vulgära fundamentalister.

Ärkebiskopen påstår att budskapet måste anpassas till varje tid mänskligheten lever i. I en intervju i Dagens Nyheter säger han att vi lever efter upplysningen med förnuftet, rationella överväganden och vetenskapen som grund och kan därför inte hålla oss till Bibeln som Guds ord.

Följdaktligen förpassar han samtliga bibliska vittnesbörd om skapelsen, om Jesu gudomliga makt och ställning, om uppståndelsen från de döda och himmelsfärden, till sin rationellt upprättade papperskorg. ■

Jesu frestelse - och vår

Text: Stina Fridolfsson



Djävulen gav Jesus det frestande erbjudandet att tillfredsställa den mänskliga naturen. Att mätta sin hunger, att få ära och makt. Men Jesus vann seger, som människoson, och denna oerhörda triumf som nogsamt är nedskriven i evangelierna, påminner oss om vad som är varje lärjunges plikt: att inte tjäna någon annan än Gud.

Något av det märkligaste vi läser om i bibeln är om hur Jesus frestades av djävulen. Hela sammanhanget är för oss, traditionellt tänkande kristna, väldigt motsägelsefullt. Sedan Jesus genom dopet invigdes i sitt ämbete, blev han av Anden förd ut i öknen. Och ärendet anges klart i Bibeln: Han skulle frestas av djävulen.

Guds son, som nyss i samband med dopet fick en underbar manifestation från himlen då Anden sänkte sig ner över honom i form av en duva, och Gud talade med klar röst från himlen och deklarerade att denne Jesus var Hans älskade son. Men nu fördes han alltså av Anden ut i öknen. Öknen! Torka, fasta, ensamhet. All stimulans en människa kan få genom vad den jordiska tillvaron annars har att tillföra, ströps. Och inte nog med det, han utsattes också för djävulens frestelser. Varför måste Guds son drabbas av detta?

Han var nyss döpt, Fadern hade demonstrerat att hans välbehag vilade över honom. Men nu kastades han in i svåra provningar. Många skulle mena att han inte längre hade Guds välsignelse över sitt liv. Vi människor tänker så materialistiskt, och drar snabbt slutsatser att vi drabbats av förbannelser och Guds straff när vi saknar det vi menar är nödvändigt för vår materiella tillvaro. Men här skulle också bevisas att Jesus, Guds son, i allt underställde sig sin Far, och sökte hans vilja och ledning i allt. Jesus som Människoson utnyttjade aldrig de rätt-

tigheter han hade som Guds enfödde son. Han var Människosonen; sann människa som endast gjorde vad som kunde förhålliga Fadern och var förenligt med Guds goda och välbehagliga vilja. Under frestelseperioden i öknen manifesterades på ett underbart sätt sons totala underkastelse och beroende av Fadern.

Efter att ha fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter blev han till sist hungrig. Det står så. Både dagarna och nätterna betonas. Vilken kamp; total avhållsamhet dag och natt i fyrtio dygn! Och just när Jesus omsider blev hungrig, trädde frestaren som plågat honom hela tiden fram och talade:

-Om du är... Naturligtvis visste ärkeängeln Lucifer vem Jesus var. Den andra personen i gudomen, som varit med och skapat keruber, andefurstar och människan. Det var ett fräckt hån mot den som nu iklätt sig syndigt köttets gestalt, och ställt sig helt under en skapad människas villkor.

-Om du är Guds son, så befall att de här stenarna blir bröd!

Jesus, som under sin verksamhet förmedlade bröd till skaror av människor, var inte intresserad av att förvandla stenar till bröd för att mätta sin fysiska hunger. Han svarade:

-Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.

Då tog djävulen honom med till den heliga staden och ställde honom på tempelmurens utsprång. Här kom

verkligen ett fint erbjudande. Satan är också duktig i att citera bibeln. Eftersom Jesus svarade honom med ett bibelord, kom satan nu också med ett bibelcitat tillsammans med frestelsen:

-Om du är Guds Son, så kasta dig ner! Det står ju skrivet: Han skall ge sina änglar befallning om dig, och de skall bära dig på händerna, så att du inte stöter din fot mot någon sten.

Vilket fantastiskt erbjudande! Tänk, vad människorna skulle förundras när Jesus oskadd skulle nå marken, de skulle förstå att Jesus verkligen var Guds son! Och det var ju verkligen Guds ord som frestaren citerade!

Men om vi går till det sammanhang frestaren använde, Psalm 91, som talar om tryggheten under den Högstes beskydd, ges inte utrymme för någon som i övermod förväntar sig att Gud ska gripa in med sin underkraft för att hans "tjänare" ska tillskansa sig ära.

I vår tid hör vi många vittnesbörd från olika storheter som under benämning pastorer och profeter åker jorden runt och har kampanjer. De berättar om hur de fått bilar, flygplan, hus, att de har öppna dörrar att verka i olika religiösa och politiska sammanhang och ständigt växande tillgångar. Allt detta talar de om som bevis för att Gud rikligt välsignat dem.

Vi läser också om skökan, satans tjänarinna, som i Uppenbarelseboken presenteras iklädd purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor. Och så läser vi vidare: "I

handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt.” (Upp. 17:4)

På samma sätt som satan själv använder Guds Ord för sina skändliga syften, så har också skökan en bägare av guld - Guds eget Ord. Men till och med Guds Ord använt för ett orent syfte, blir till fördärv. Ja, det är värre än allt annat. Varifrån kommer alla förhårdade Guds barnbarn? Allt avguder i Jesu namn, all materialism och köpenskap, exempelvis som det tar sig uttryck i katolska kyrkan? Hur kan det uppstå något så motsägelsefullt som kristna politiska partier? Kristna homosexuella föreningar? Hur kan sådana kulturföreteelser som ”Jesus Christ, Superstar” och ”Ecce Homo” skapas och även accepteras i kyrkorna? Carolakulten? Ekumeniken? Listan kan göras lång. Gud gör inte bröd av stenar. Han uppväckte inte heller barn åt Abraham av sten. Det finns andliga lagar som Gud själv underställer sig, för att hans namn skall bli förhärsligt och människan kunna åtnjuta frälsningens evangelium.

Jesus svarar i kraft av den auktoritet Gud givit åt Människosonen:

-Det står också skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud.

Så samlade sig djävulen till ett sista generalangrepp. Han tog Jesus upp på ett mycket högt berg och visade honom

alla riken i världen och deras härlighet. Man kan tycka att det var ett klumpigt försök till frestelse, att med åsynen av detta erbjuda Jesus att bli världens härskare. Men eftersom hela världen är i djävulens våld, hade han rätt att erbjuda Jesus att bli konung i världen. Och med detta skulle Jesus undslippa den fruktansvärda lidandes kalk som väntade. Vi får inte glömma hur Jesus vändades i Getsemane. Hur han ropade till Fadern att om möjligt slippa undan denna fruktansvärda vredes kalk som han tömde till botten. Hur hans svett blev som blodsdroppar som föll ner på jorden. Han kunde ha valt att bli världens Herre, kanske skapa en paradisk tillvaro för människorna i världen, utan att dö för deras synder. Så mycket lidande han besparat sig själv, om han sagt ja till detta erbjudande! Han hade sluppit folkets förakt, sluppit skammen att dömas till döden som en brottsling och gå den tunga vägen för att försona människan med Gud. Men Jesus hade gjort sitt val. Redan i urtid, då Gud sade ”Låt oss göra människor till vår avbild”. Lammet, som i Guds hjärta var slaktat redan före världens begynnelse, stod endast till Guds förfogande, och i denna frestelsens stund får Människosonen kraft att näpsa djävulen:

-Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.

Djävulen gav honom det frestande erbjudandet att tillfredsställa den mänskliga naturen. Att mätta sin hunger, att få ära och makt. Men Jesus vann seger, och påminde om vad som är varje lärjunges plikt: att inte tjäna någon annan än Gud.

Paulus fick med sorg konstatera att av kärlek till denna världen hade Demas övergivit honom. Möjligen var Demas en framgångsrik predikant, som drog människor till sina möten. Vem vill inte höra en förkunnare som ställer i utsikt drägligare tillvaro i tiden? Paulus fick också uppleva att stå ensam inför sina åklagare, då han drogs inför rätta. Ingen kom till hans försvar. ”Men Herren stod mig bi!” Halleluja! Tack vare att Jesus som sann människa vann seger över djävulen, och så anvisade en framkomlig väg också för sina lärjungar, så kunde också Paulus och varje sann Jesu efterföljare vinna seger.

Det talas om att djävulen lämnade honom och att änglar trädde fram och tjänade honom.

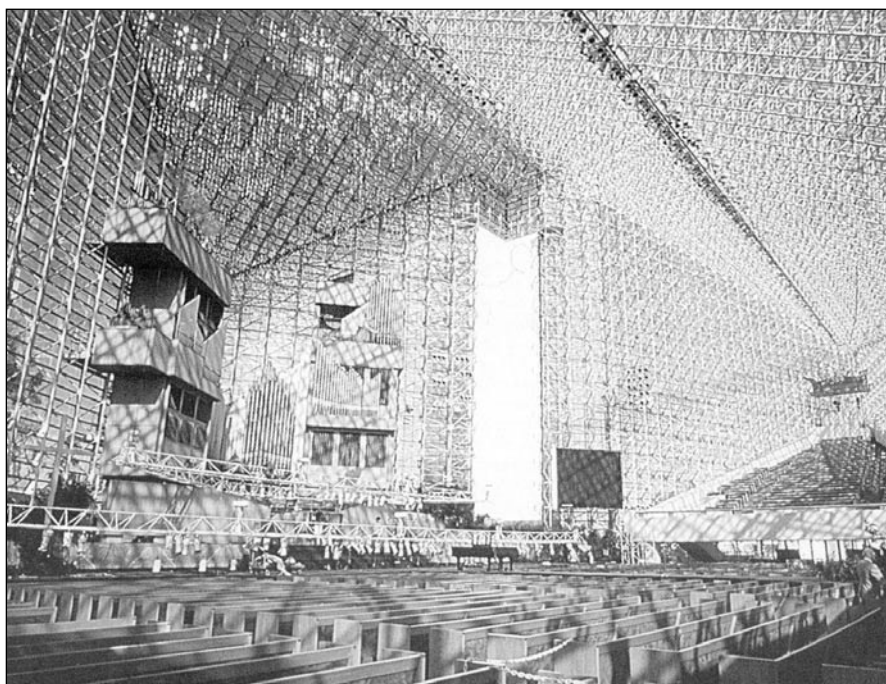
En del av oss har haft änglauppenbarelser. Kanske hört änglasång, upplevt änglavakt. Vi vet att detta är en verklighet, att Guds barn är omgivna av en änglavärld till skydd och hjälp. Man önskar att man oftare fick uppleva änglar, att änglarna verkligen ska trivas ibland oss. Men också Jesus fick vänta på änglarnas assistans, tills han klart markerat och proklamerat att han inte var intresserad av vad den onde fursten i denna värld försökte erbjuda honom av personliga favörer.

Då vi nu har en stor överstepräst, Jesus, Guds Son, som har stigit upp genom himlarna, så låt oss hålla fast vid vår bekännelse.

Ty vi har inte en överstepräst som ej kan ha medlidande med våra svagheter, utan en som blev frestad i allt liksom vi, men utan synd.

Låt oss därför frimodigt gå fram till nådens tron för att få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid. (Hebr. 4: 14-16)

Ja, låt oss söka Guds ära i allt vad vi är och gör, så att han kan sända sina änglar till vår hjälp. Låt oss instämma i lovsången till Gud, så att änglarna kan trivas ibland oss, de som är utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen! ■



Robert Shillers dyrbara kristallkatedral och framgångstempel i Los Angeles



De kunde inte tåga

Del 2

Arne Björkman om roparna, ett väckelserop ifrån olärda.

Över hela Sverige dök de upp och ropade ut sina omvändelsebudskap. Roparna talade varnande mot nöjen, lyx och överflöd och uppmanade folket att göra bättring och upphöra med sina synder. Innan de började profetera, förberedde de sig genom att be och sjunga andliga sånger. Roparna banade vägen för 1800-talets stora väckelse. De blev också förföljda av myndigheterna. Om det ville sig riktigt illa kunde de bli miss-handlade av både präster och lands-hövdingar och av läkarna på sinnessjukhusen.

Det fanns skilda uppfattningar om roparna. En del präster menade, att ropandet handlade om vanlig galenskap. Läkarna gissade på "animal magnetism", som tog sig uttryck i en sorts sjuklig överspändhet. Den dåtida vetenskapen ansåg, att det fanns ett fludium, en magnetisk företeelse, i universum, som kunde påverka djur och människor.

Biskop C A Agart talade den 16/6 1847 i ett prästmöte i Karlstad. Han påpekade då, att "predikosjukan" hade visat sig också i Finlands östra delar under slutet av 1700-talet och på andra platser i Europa, bl.a. hos konvulsionärerna i Frankrike. Biskopen förklarade:

"Den här sjukdomen är förenad med en framträdande religiositet. Dess starkaste symptom utgörs av de förmaningar till bättring och omvändelse från synd, som

den sjuke framför under sjukdomsanfallet... Man vet nämligen, att ett av de magnetiska fenomenen är att den sjuke befinner sig i en hög grad av from och oskuldssfull sinnesstämning under sjukdomsanfallet."

Roparna struntade i vad präster, läkare och andra myndighetspersoner tyckte om dem. De fortsatte frimodigt att ropa ut sina omvändelsebudskap. De visste att till detta var de kallade. Och stora skaror samlades för att lyssna till deras sånger och bättringstal. Människorna tänkte på Guds dom och hur det skulle gå för dem i evighetens världar.

Per Måns hustru Karin från Hjulsjö var en av de mest framträdande roparna i Värmland. Karin hade en gång kommit till mor Olsson i Saxhyttan, och då samlades många för att höra henne ropa. Alla var tysta, stilla och förvåntansfulla. Karin låg orörlig på en säng. Efter en stund började hon röra på sig, andades tungt och ropade:

"Gör bättring! Omvänd er! O, människa, kom till din Fader! Herren kommer för att döma sitt folk! Jag är en föraktad kvinna, som ropar och ber er att fly från synden. Men efter mig kommer män, som ska predika och vilkas ord är spjut och spikar. Prästerna känner inte Guds kraft och kan inte hjälpa er. O, gör bättring, så att ni kan fly undan den kommande vreden!"

En bonddotter i Bråttstorp brukade ofta se andliga syner. Hon ägde också uppenbarelsens gåva. Mycket folk brukade komma till gården för att lyssna till hennes budskap. Vid mötet läste man högt ur postillorna, sjöng och suckade till Gud. Människor kunde då bli utpe-

kade och avslöjade av flickan. En gång sade hon till en person: "Vid din sida går en helig ängel." Och till en annan sade hon: "Omkring dig slingrar sig en mörk orm." En av de närvarande har berättat hur åhörarna reagerade, när de hörde sådana saker sägas: "Förskräckelse och fruktan kom över folket och man väntade alla på en ny tingens ordning."

På hösten år 1843 reste en journalist på tidningen Svenska Biet till Linhult i Värmland för att lyssna till Råda-roper-skan **Carolina**, tolv år gammal. Carolina var en skakande och fallande flicka, som brukade bära fram skarpa omvändelsebudskap, ibland i liggande ställning. Hon uppträdde livligt i mötena och rörde sig i takt med sången. I en artikel den fjärde oktober skrev journalisten om mötet:

"Efter att man sjungit en aftonpsalm och en psalm ur Zions sånger föll Carolina, men ovanligt lindrigt. Hon började med en ingångsvers, som präster brukar göra. Därefter yttrade hon ungefär följande ord: 'Mina älskade välsignade vänner! Jag skulle även säga några förmaningens ord ikväll. Ack, att ni kunde bättra er! Men är inte ert hjärta ännu lika hårt. Solen har nyss gått ner. Vem vet över vilkens huvud hon åter går upp? Ack, den stora, förfärliga domens dag! Bättra, bättra er, mina välsignade vänner. Ack, att ni hade trott era lärare! Men se, ni har aldrig gjort som de sagt er. Därför har Gud måst sända ut detta bättringsrop... Men Frälsaren skjuter upp (domen). Han vill ännu försöka, om de syndfulla människorna inte vill bättra sig... Låt se, att ni bättrar er, mina välsignade vänner. Guds änglar må följa er och hålla vakt vid ert läger'..."



"Den här sjukdomen är förenad med en framträdande religiositet. Dess starkaste symptom utgörs av de förmaningar till bättring och omvändelse från synd, som den sjuke framför"

Biskop C A Agart, år 1847, apropå "predikosjukan"

Liv och död

Bland roparna i Västergötland fanns torpardottern **Kristina Jonasdotter** från Högås. Även hon ägde uppenbarelsens gåva och var – som de flesta ropare – mycket känslig för flärd, fåfänga och högmod. Bestämt framhöll hon, att hårkammar, pärlband, berlocker och öronringar och liknande är en styggelse för Herren.

Kristina hade avskilt sitt liv för Gud. En dag samlades som vanligt en skara människor i det lilla torpet för att höra vad hon hade att förmedla från Herren. Kristina hade befunnit sig i bön för att få ett budskap att bära fram. När hon nu såg alla som samlats, fick hon stor nöd i sitt hjärta. Under krampaktiga skakningar föll hon baklänges och blev liggande en lång stund på golvet. Så reste hon sig och utropade: "Ack, jag såg en härlig syn! Om du sett den synen, skulle din lust inte mera stå till denna usla värld. I heliga änglars följe gick Kristina i Saxtorp in i Guds vila. Saliga är de döda som dö i

Herren... Men Bryngel i Skattegården ... ack, att dö i sina synder, vilken död!"

Efteråt förmanade och varnade Kristina de församlade på det skarpaste. De måste omvända sig till Gud! Då de under "fruktan och bävan" skyndade hem, fick de besked att både **Kristina** i Saxtorp och **Bryngel** i Skattegården var döda. Bägge hade avlidit medan mötet pågick. Kristina hade gått över gränsen med stor frid i hjärtat – men Bryngel hade plötsligt omkommit, när ett tungt lass stjalpt över honom.

Som vi sett förekom det hos en del ropare ryckningar, skakningar och fall. Andra ropare hade inga sådana fysiska manifestationer, utan de bar fram sina budskap lugnt och stilla. Men samtliga ropare talade med höga och tydliga röster, så att alla skulle kunna höra vad de hade att framföra.

Många rykten spreds om roparna. Men det råder inget tvivel om att roparna förändrade det moraliska tillståndet i socknarna och blev till hjälp för många

människor genom de budskap de bar fram. Till och med kyrkliga motståndare till roparrörelsen var tvungna att erkänna detta. Någon skrev: "Roparnas framträdande skapade nykterhet, samförstånd, frid och respekt för Guds Ord i människornas liv." Ja, även många som inte omvände sig till Gud tog så starkt intryck av roparnas budskap, att de inte längre ville leva som de gjort förut. Andra tog emot Ordet i sitt hjärta, omvände sig och kom till radikal tro, som t.ex. **Jon** i Närlunda, Västergötland.

Jon var en mångsidig man. Han spelade fiol och byggde själv sina musikinstrument. Då ungdomarna i trakten samlades till dans, så var det ofta Jon som spelade. Men en dag blev han väckt av roparnas budskap och lämnade sitt liv åt Gud. Och från den stunden var det slut med hans spelande på fester och danser. En vinterkväll tog han sin fiol, bröt sönder den och kastade delarna i elden. Då han såg eldslågorna bränna upp fiolen utbrast han: "Uschia mej, jag tror Satan dansar i lågorna." Därefter byggde Jon en ny fiol, och på den spelade han enbart psalmer och andliga sånger.

År 1842 kom roparrörelsen till Borås. En tid hade roparna verkat i stans omgivningar, men plötsligt dök de upp mitt i centrum. Boråsarna tycks ha tagit emot roparna på ett vänligt sätt. (Så skedde inte på alla platser i landet.) Man tror att det i viss mån berodde på biskop **Butch** i Skara, vilken tidigare bott i Borås. Han var ganska sympatiskt inställd till roparrörelsen. I motsats till andra myndighetspersoner såg han inte bara fel hos roparna – han såg också mycket gott hos dem. Biskopen lyckades lugna både vanligt folk, präster och ordningsmakt.

Vid flera tillfällen skrev Borås tidning om "predikosjukan". Det var ju det uttrycket som läkare, präster, länsmän och journalister använde om roparna. Den 11 augusti 1842 kunde tidningen meddela sina läsare: "Förra fredagen fick de predikande besök av biskopen, som beskedligt och saktmodigt talade med dem om religionssaker. De flesta sjuka tycktes då befinna sig i ett reflekterande tillstånd. De berättade, liksom uppvaknande ur en dröm, vad de sett och erfärut i den andra världen. Men i fastigheten Ek fanns två barn, som var försänkta, så att säga, i en magnetisk slummer. Under tiden höll de tal och sjöng andliga sånger ... I Brunns socken, där sjukdomen inte visat sig hittills, hade nyligen en 8 år

gammal flicka uppträtt och hållit predikningar för folket.”

”Predikosjukan” sprider sig

Den så kallade predikosjukan spred sig snart åt alla håll i trakten. Många rykten var i omlopp. Det påstods att roparna också hade varit inne i kyrkan och ropat ut omvändelsens budskap. Pastorsämberet lät därför utfärda en skrivelse, som lästes upp från predikstolen under gudstjänsterna. I den uppmanades alla, som led av ”predikosjukan”, att hålla sig borta från kyrkan tills de återvunnit sin hälsa. Om inte påbudet följdes skulle kronobetjänningen ingripa och åtala de störande för brott mot kyrkofriden.

Myndigheternas motstånd mot roparna hårdnade. Var de än dök upp i Sverige, dröjde det inte länge innan det uppstod problem. Eftersom det fanns en särskild lag – konventikellagen – som förbjöd enskilda kristna sammankomster, kunde myndigheterna ingripa mot roparna. Och allmänhetens åsikter om roparrörelsen var delade. En del människor ställde sig på roparnas sida, andra var emot dem.

Aftonbladet skrev den 6 och 7 september 1842 om biskops Butschs rapport till ärkebiskopen om roparrörelsen. Biskopen förklarade hur han såg på roparnas sinness tillstånd. Han menade att de helt enkelt måste vara påverkade av den ”animala magnetismen”. Han beskrev också roparnas otroliga förmåga att hålla tal och då med ett ”bättre sammanhang, livligare deklamation och i ett renare språk” än de klarade av i vanliga fall.

Då biskop Butsch kom till Tånga by under en inspektionsresa, bad han att två flickor och en pojke skulle infinna sig. Han hade hört att alla tre brukade ”predika” och kunde få andliga syner. Den ena flickans fostermor uppmanade dottern att ”predika” och berätta för biskopen vad hon brukade profetera för folket. Men flickan svarade att hon inte hade makt till det. Så förklarade hon för biskopen, att ”ingen kan predika utan att inifrån ha fått löfte och känt väckelse till det”.

Naturligtvis hade inte bättringsroparna några nerskrivna budskap, som de läste upp. De fick en plötslig ingivelse om vad de skulle säga eller ropa ut. De som var studerade och lärda ansåg nog att roparnas budskap var i enklaste laget, för de höll ju inga långgrandiga teologiska utläggningar. Men på roparnas möten behövdes ingen ”kyrkstöt”, som

höll åhörarna vakna. Det var kraft och himmelsk makt i roparnas möten. Och deras enkla, varnande budskap gick in i människornas hjärtan och väckte dem. Budskapen skapade en evighetslängtan hos folket - och respekt för Gud och Bibeln.

Under 1800-talet rådde det en stor klasskillnad mellan människorna. Till



adverbia (eller en sats): *Socrates tenebatur letus hausit* = Sokrates tömde glittet med glädje. K. F. J. Predikosjukan har man kallat en form af extas (se d. o. 2), yttrande sig i en med kroppslig sjukdom, kramp och dvala förenad oemotståndlig drift att sjunga psalmer och hålla botpredikningar. 1839 och närmast följande år framträdde denna sällsamma sjukdom i Småland och spred sig därifrån snart äfven till Västergötland, där den inom kort vann sådan utbredning, att de af sjukdomen behäftade 1843 uppgåfvo till ett par tusen personer. Fenomenet började vanligen med kroppsskakningar och konvulsioner, hvarefter de sjuke föllo i ett slags dvala, i hvilket tillstånd de sedan, efter uppvaknandet, sade sig ha sett syner. Innehållet af de sjukas tal eller predikningar var nästan öfverallt enahanda och bestod i de enklaste uppmaningar till bättring och afhållsamhet från allt slags synd, hvarunder allt möjligt äfven af högst oskyldig art utpekades som ovillkorligen syndigt. Ofta förekommo äfven förutsägelser om världens snart förestående undergång samt särskilda varningar, förmaningar och uppmuntringar med anledning af de syner, som varit den talande förunnade. Religiösa sånger och psalmer omväxlade understundom med predikandet. (Se J. Pontén, ”Om predikosjukan i Småland”, 1843.) — Om predikosjukan erinrade äfven en annan svärmisk företeelse, som 1865 först visade sig inom åtskilliga församlingar i nordvästra Småland af Linköpings stift. Äfven där framträdde fenomenet som en i grunden kroppslig, ehuru själen på ett egendomligt sätt afficerande sjukdom. Kroppslig vanmakt i förening med ett högljudt ropande till Gud var det i allmänhet utmärkande. Från Lommaryds församling, där rörelsen först yppade sig, spred

Nordisk Familjebok, anno 1889, förklarar predikosjukan: "...dvala förenad med oemotståndlig drift att sjunga psalmer och hålla botpredikningar."

de fyra stånden – adel, präster, borgare och bönder – bör man nog addera ett femte. Det bestod av statarna, torparna, drängarna och pigorna. De var de fattigaste och mest förnedrade av alla. Det var främst de som sökte sig till roparnas möten. Och de tog gärna emot väckelsebudskapet, vilket förklarade att det finns en himmelsk härlighet för dem som omvänder sig från sina synder.

Förstugan till helvetet

Eftersom lagen var sträng mot dem som anordnade enskilda kristna möten, sökte

sig en del ropare och deras åhörare till avsides platser i skogarna. Ett sådant ställe var Trollkyrka i Tiveden, vid gränsen mellan Skaraborgs och Örebro län. Där brukade en ganska stor skara samlas för att lyssna till en gammal kvinna, som bad och läste väckande avsnitt ur Bibeln.

En länsman i Örebro län hade fått information om att det förekom förbjudna gudstjänster i Trollkyrka-skogen. Därför red han dit en gång med ett antal polismän och gjorde en razzia. Många av åhörarna fick bötesstraff, men den gamla kvinnan – som bara hade läst högt ur Bibeln – fördes omedelbart till det gamla slottsängelset i Örebro. Där placerades hon i ett stort källarum tillsammans med tjugo andra kvinnor, som var arresterade för grova brott.

Bibelkvinnan bodde i en liten fridfull stuga i skogen vid Hova. Hon hade aldrig förr sett ett fängelse. Då hon nu mötte medfångarnas vilda och hatfyllda blickar, smög hon sig undan i ett hörn. Ostört ville hon be till Gud. Men nu hade hon som vana att alltid be högt på knä. När fångarna märkte det, blev de arga och rusade mot kvinnan. De hädade Gud, svor och förbannade. Och de tog tag i hennes hår och ryckte upp henne från bönevrån. I fortsättningen blev det omöjligt för henne att be mer, eftersom hon hela tiden utsattes för hån, förakt och bespottelse. Den gamla kvinnan kände sig som i förstugan till helvetet.

Under ett par dagar sattes hennes tro på prov. Men den tredje natten grep Herren in. De andra fångarna föll i så djup sömn, att hon kunde be högt till Gud utan att någon vaknade. Också nästa natt kunde hon lova och prisas Herren utan att de andra fångarna reagerade. De följande nätterna var det likadant. Då bibelkvinnan bad och sjöng sina lovsånger, så hörde hon plötsligt en svag röst från den andra sidan av väggen. Hon upptäckte då att det fanns ett litet uppborrat hål i muren. På den andra sidan var ett fängelse för män. Då kvinnan nu lade örat intill öppningen, kunde hon höra rasslet av kedjor och en dov röst som sade: ”Är du en ängel eller en människa, som talar till Gud och sjunger hans lov? Säg mig då, om du har någon tröst att ge mig, fördömde syndare! Jag är inte värdig ens att titta om nåd – jag är en mördare, som har förtjänat att ligga i helvetet mer än någon annan. Finns det förbarmande hos Gud för en sådan?”

Nu förstod bibelkvinnan varför Gud

tillåtit att hon förts till fängelset. Han hade en uppgift för henne där. Hon skulle hjälpa brottslingen på den andra sidan väggen att försonas med Gud. Och så blev det. Natt efter natt samtalade de två fångarna med varandra om Guds nåd, barmhärtighet och kärlek. Den gamla kvinnan fick leda mördaren fram till tro på Jesus Kristus, syndernas förlåtelse och frälsning.

Efter sex veckor fördes kvinnan till landshövdingen för att förhöras. Det första han frågade var på vilken ort hon var kyrkobokförd. Då han fick höra att det var i Hova, sade han till sitt biträde: ”Ja, då har vi inget med henne att göra, hon hör inte till vårt län. Transportera henne till Mariestad, så får hon förhöras där.” Då undrade en fängvaktare, som stod på pass vid dörren: ”Kanske nådig landshövdingen tillåter, att jag tar med henne redan idag på samma vagn som den där mördaren, han som ska halshugas vid Kinnekulle?”

En stund senare satt den gamla kvinnan i fängkärren. Intill henne satt en man, fängslad i tunga kedjor. Det var mördaren hon fått leda fram till frälsning, hon kände igen honom på rösten. Hon lade märke till hur hans ögon och ansikte lyste av glädje över att vara ett Guds barn, frälst av nåd. Mördaren fördes sedan till stupstocken avrättades. Och kvinnan dömdes till elva dygns straff på vatten och bröd för att ha brutit mot konventikellagen. (”Några tilldragelser” av von Essen 1894)

Misshandel och tortyr

I en bok av **J N Loughborough** 1908 berättas om två ropare i tonåren. De hette **Olof Boqvist** och **Erik Wallbom** och brukade predika i Karlskoga-trakten. De hade möten både dag och natt - ibland inomhus och ibland i skogen. Mötena var mycket populära och välbesökta och blev en vagel i ögat på den kyrkliga myndigheten. Prästerna gjorde flera försök att stoppa ynglingarnas samlingar men lyckades inte. Till sist fick ordningsmakten order om att anhålla pojkarna. Utan resultat letade poliserna i sex veckor efter dem. Slutligen lyckades några präster komma underfund med var roparna höll till. Olof Boqvist emigrerade längre fram till USA, där han berättade om hur han och kamraten blivit behandlade av myndigheterna i Sverige.

Olof och Erik och ett antal andra blev kallade till prästgården. De var omkring

fyrtyo stycken som skulle utfrågas om sitt deltagande i roparmötena. De flesta var unga pojkar och flickor. Sedan prästen ställt många frågor till Olof och Erik, undersökte han deras puls för att fastställa om de led av någon sjukdom. Men de förklarade att de var fullkomligt friska. Då blev prästen arg och befälde pojkarna att förklara sitt sjukliga beteende att ropa. Det gjorde de genom att visa prästen på vad som står skrivet i Guds Ord. Därefter fick alla utom Olof och Erik gå hem.

Följande morgon – 24/10 1843 – kom länsmannen till prästgården. Han anhöll pojkarna och transporterade dem till Örebro länsfängelse, där de blev placerade bland tjuvarna i cell nummer 14. Nästa dag fördes de till landshövdingen, som läste upp en lång anklagelse mot dem. Därpå frågade han om det var Gud eller Djävulen, som hade sänt ut dem för att profetera. Erik och Olof hänvisade då till Joel 2 och Uppenbarelseboken 14: 6-8 och förklarade att de inte kunde stå emot Herrens kraft att tala Guds Ord till folket. Landshövdingen blev vred och röt: ”Jag ska bota er från era dåraktigheter.” Han tog fram en stor läderpiska och började slå dem. Då han tröttnade, lämnade han piskan åt sin skrivare, som fortsatte misshandeln. Efteråt fördes pojkarna tillbaka till cellen. Deras medfångar reagerade med stor upprördhet, när de såg hur illa tilltygade de bägge roparna var. Nästa dag fortsatte misshandeln på samma sätt. Landshövdingen avslutade då det hela med att säga: ”Om ni inte upphör med att profetera, så ska jag låsa in er, där sol och måne aldrig mer ska lysa på er.”

Sedan fördes roparna till sjukhuset. Två läkare, två präster och en kammarherre tog itu med dem och uppmanade dem att vittna och profetera. Det gjorde de tydligen med kraft och skärpa, för kammarherren lämnade rummet gråtande. Dagen efter fördes pojkarna till sinnessjukhuset, där de torterades med iskallt vatten. En läkare frågade efteråt vad de tyckte om badet och om de frös. ”Då ska jag strax värma er”, sade han och tog fram en knippa hasselspön, som han sedan slog dem med tills han tröttnade.

Följande dag blev det nya förhör, då ynglingarna fick höra att misshandeln skulle fortsätta ända tills de började svära och förbanna. De beslöt då att läsa upp de förbannelser, som Gud uttalar över de ohörsamma i femte Mosebok 28: 15-20. Med det var läkarna nöjda och sände pojkarna tillbaka till fängelset. En vakt-

mästare tyckte synd om de båda roparna och räddade dem med en liten list genom att rapportera till landshövdingen att pojkarna kunde förbanna. Landshövdingen ansåg då att pojkarna kunde släppas och frigav dem den sjätte november. Olof Boqvists syster berättade långt senare, att när de båda lämnade fängelset, så sjöng de Lars Linderots sång: ”Ingen hinner fram till den eviga ron,/som sig ej eldigt framtränger./ Själens måste utstå en kamp för den tron,/ varpå vår salighet hänger.”

Jesus kommer!

En del ropare profeterade att Jesu Kristi återkomst låg nära i tiden. I Tidens tecken nr. 31 och 32 år 1896 berättades det, att **Peter Palmblad** hade hört att barn blev positivt påverkade av ”en högre makt” vid roparmötena. Därför tog han en gång med sig sin fyraårige son och vandrade flera mil till ett möte. Där var en stor skara människor samlade. Då Peter och hans son steg in i salen höll man just på med att sjunga en psalm. En fyraårig flicka stämde med hög röst in i sången. Då man sjungit färdigt, blev den lilla flickan plötsligt inspirerad att tala. Man lyfte upp henne på ett bord för att hon skulle kunna ses av alla. I nästan en timme stod flickan och profeterade om Jesu återkomst och Guds dom över världen och de ogudaktiga. Utan att ens kunna läsa citerade hon ordagrant under Andens inspiration ett antal bibelverser. Den lilla flickans ord var laddade av gudomlig kraft och gjorde ett djupt intryck på de häpnadslösa åhörarna. Många av dem erkände efteråt öppet sina synder och omvände sig till Gud.

Några dagar senare sällade sig även Palmblads fyraårige son till roparna. Han började profetera och förmana folk. Under flera veckors tid samlades mycket folk i Palmblads hem för att få lyssna till den lille predikanten.

Människorna var ivriga att ta del av roparnas budskap. Den andliga mat som bättringsroparna serverade var enkel och kraftig och skapade syndanöd i folks hjärtan. Orden togs emot av de hungrande människor, som lät sig väckas ur den världsliga och religiösa sömnen. Roparnas budskap var himlens svar på människornas längtan att komma bort från socialt elände och andlig nöd. Och svaret ljöd: - Omvänd er! Herren Jesus kan frälsa er och förvandla era liv! ■
(Alla citat i artikeln är lätt reviderade)

Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar!

Årets bibelskola i Stockholm blev en uppmuntran till överlåtelse för evangelisationen



Text: Paulus Eliasson & Ulla Näsholm

Jesu snara tillkommelse var temat i bibelskolans inledningsmöten.

Söndag förmiddag predikade **Berno Vidén** under detta ämne, och till mötet kom också TV 3, som ville göra ett inslag till ett dokumentärprogram om olika gruppers syn på tidstecknen och de yttersta tingen. Vi hoppas att budskapet kan bli till väckelse för de som ser programmet som är planerat att sändas i februari.

Mötet blev också en signal att nå fler sammanhang med evangelium.

Församlingens lärare har sedan förkunnat under månaden. **Berno Vidén** har talat om Jesu tillkommelse och vad den måste sätta för prägel på vårt liv. **Mikael Eliasson** har förkunnat om antikrister i vår tid, utifrån 1 Johannes brev.

Övriga talare har varit **Hans Lindelöw, Tage Johansson, Paulus Eliasson, Tage Nilsson** m.fl.

Kassetter från dessa möten kan beställas från BMC (se lista på sid. 30)

En bibelskola är inte bara att sätta sig ner med en bibel i handen, utan en väldigt praktisk samling. Inte minst när det gäller evangelisationen. Därför var det helt naturligt att torgmötena fick en central plats.

En sen kväll begav sig ett 30-tal lärare och elever ut i Stockholm city, och ställde sig vid Centralstationens samlingspunkt, där folk kom att lyssna till vittnesbördet i sång och eldiga appeller. Trots den sena timmen, och att det vanligtvis är en jäktad punkt, var det många som

lyssnade engagerat i närmare en timme.

Det är centralt att budskapet inte byggs in i vare sig kyrkobyggnader eller perfekta församlingsstrukturer. Tror vi att Jesus kommer snart, ställer det krav på överlåtelse för ett nytt liv - så att fler kan höra och komma till tro. ■



Flera gånger per dag samlades församlingen i möteslokalen med biblar, pennor och papper; till ivriga studier i skriften.



*TV 3 kom till bibelskolans inledning. Efter ett möte ställde reportern frågor till **Berno Vidén** om Maranatas syn på den tid vi lever i.*



Väckelsemöte med bön och förbön, där unga och äldre hjälper varandra igenom till ett möte med Gud.

Loppmarknad i Bromma säljer för missionen



Text: Karin Vidén

Mediciner, läromedel, juridisk och medmänsklig hjälp till utsatta människor är exempel på vad vi kan vara med att få fram till missionen.

Församlingens vänner men även grannar är genom loppmarknaden med och gör en insats.

Då Maranataförsamlingen i Stockholm i somras förvärvade en fastighet i området Bromma Kyrka, bara någon km från Bällsta missionscenter, såg vi genast möjligheten att genom försäljning av diverse ting kunna bidra till och stödja församlingens mission i Dominikanska Republiken, Litauen och även andra områden. Av fastighetens rejält stora källare har nu mer än 200 kvadratmeter iordningställts till Loppmarknad med öppettider på lördagar till att börja med.

Det var ett krävande men mycket inspirerande arbete att få allt iordning inför premiärdagen.

Lagerhyllor skulle monterats utefter väggarna, prylar sorterades och prismärkas, kläder synas i sömmarna och hängas på galgar, böcker, skor, ja, allt möjligt och omöjligt samlades in och församlingens syskon bidrog på olika sätt.

I området lyste knallgula affischer från telestolpar och trädstammar med inbjudan till öppnandet och redan en halvtimme före utsatt tid stod en hel skara människor utanför och väntade tålmodigt i den friska höstluften på att garagedörren skulle fällas upp.

Många handlade och många undrade vilka vi var och de flesta fick med sig ett exemplar av tidningen Maranata, alltmedan väckelsesången tonade ut ur musikhögtalarna.

Vi fick berätta om missionen i Dominikanska Republiken, om de behov som finns bland barn och fattiga människor, och om hur vi genom medarbetare i Comunidad Maranata i Santo Domingo på plats når direkt fram till de behövande.

Efter att ha delat ut en handdaffisch i områdets många brevlådor ringde flera grannar och ville vara med att bidra med saker.

Någon skänkte ett soffbord, hos en annan fick vi hämta en kartong med porslin, ännu någon hade en hel massa böcker stående och på det här sättet frigörs ting som sedan omvandlas till hjälp där den behövs.

Det kan handla om inköp av mediciner, läromedel och skolkkläder till familjer där



Barnen leker på terrassen till församlingens nya hus. Här bereds möjlighet för boende och möten. Den stora källaren kan också nyttjas till många aktiviteter, såsom loppmarknad och försäljning.



Försäljning av kläder, böcker, möbler, prylar m.m. All behållning går till mission i Dominikanska Republiken och Litauen. Responser från grannar har varit mycket positiv, och många vill hjälpa.

barnen inte annars skulle ges möjlighet till skolgång, det kan också handla om juridisk och medmänsklig hjälp till av rättssystemet utlämnade människor bakom fängelsemurarna. Listan kan göras lång och det är med stor tacksamhet till Gud vi ser hur han lägger tillräkta och gör det möjligt att på olika sätt vara med i missionens tjänst.

Genom den enkla loppmarknaden på Vassvägen i Bromma har vi som mål att förmedla evangelium – det glada budskapet om Jesus som frälsare och vän och genom de medel som frigörs genom försäljningen kunna nå ut till behövande med det evangelium som omfattar hela människan – både ande, själ och kropp. ■



Förkunnelse av Mikael Eliasson

Smekmån

Man måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför lägret för att kunna få uppenbarelse. Tillvaron där måste genomsyra hela mitt liv: min gudstjänst, mitt arbete, min familj. Det måste få konsekvenser på alla nivåer. Det måste få konsekvenser i min livsstil - hur jag klär mig, hur jag uppför mig, hur jag talar. Livet utanför lägret; alltså uppenbarelsen måste bli synlig i mitt vardagsliv så att jag återspeglar den i min tjänst.

Vi kan läsa i 2 Mos 33:7:
-Mose tog tältet och slog upp det utanför lägret, långt ifrån lägret. Han kallade det uppenbarelsetältet. Var och en som ville rådfråga HERREN måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför lägret.

Offret skulle föras till uppenbarelsetältet - utanför lägret. Där var platsen Gud hade berett för att uppenbara sig.

Vi läser vidare i 3 Mos 6:8-13:

-HERREN talade till Mose. Han sade: Ge Aron och hans söner denna befallning: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets hård hela natten till morgonen och elden på altaret skall därigenom hållas brinnande. Prästen skall klä sig i sin livrock av linne och ta på sig benkläder av linne närmast kroppen. Han skall ta bort askan efter brännoffret som elden har förtärt på altaret och lägga den vid sidan av altaret. Sedan skall han ta av sig kläderna och klä sig i andra kläder och föra bort askan till en ren plats utanför lägret. Men elden på altaret skall hållas brinnande och får inte slockna. Varje morgon skall prästen där antända ny ved, och ovanpå veden skall han lägga brännoffret och bränna fettstyckena av gemenskapsoffret. Elden skall alltid hållas brinnande på altaret. Den får inte slockna.

Platsen var utanför lägret. Dit skulle offret föras, och elden måste hållas brinnande. Den får inte slockna.

I Hebr. 13:11-14 läser vi:

-Ty kropparna från de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste som syndoffer, bränns upp utanför lägret.

Därför har också Jesus lidit utanför stadsporten, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma.

Jesu Kristi församling är den plats där Herren vill uppenbara sig. Den är vårt uppenbarelsetält och dess plats är utanför lägret; inte bara strax utanför, utan till och med *långt utanför*. Församlingens position är därmed bestämd.

Frågan är då: var ska vi vara? Om församlingen är uppenbarelsetältet, den plats dit vi gått för att offra, så måste naturligtvis den enskilde kristne vara där. Det blir då på ett naturligt sätt också platsen där de kristna finner gemenskap med varandra. Men om man finner gemenskap på andra platser, är det då gemenskap? Ja, det kan vara en sorts gemenskap, exempelvis föreningsgemenskap, kyrkogemenskap eller politisk gemenskap. Gemenskapen kan även ha sina unika egenskaper, men det är inte den levande Gudens församling. Församlingens plats är utanför lägret tillsammans med Jesus. För om det nu står klart angivet i Guds ord att den plats där Jesus är, är utanför lägret, då måste vi väl gå dit till honom. Inte vill vi väl hålla till där Jesus inte är!

Var har du din andliga gemenskap? Du kanske är förhindrad av olika skäl att dagligen komma tillsammans med

trossyskon på det sätt som en del av oss kan göra och vilket är en enorm förmån. De flesta trossyskon har inte alls den möjligheten idag. Men många har upplevt det som ett överlevnadskrav att leva i närheten av syskonen. Ibland har de till och med fått bryta upp och flyttat för att komma närmare syskonen. Pris ske Gud att möjligheten finns att ta dessa steg.

Men den allvarligaste frågan är inte i första hand den geografiska orten, utan var har du din andliga hemvist? Var hör du hemma? Är ditt hem utanför lägret hos Jesus, eller lever du ditt liv i lägret? Är ditt hjärta kanske kvar inne i lägret, fastän du mer eller mindre påtvingat rör dig strax utanför lägret?

Israels folk bröt upp och drog bort från Egypten. Hur är det med Guds folk idag? Jo, man har ordnat "chartertrafik" in till Egypten, bussar som stadigt går in till Egypten för att transportera dem som vill dit. Så har man till slut fastnat där. Heloffret har blivit ett halvoffer, helöverlåtelsen en halvöverlåtelse. "Javisst, jag offrar, jag är överlåtten, men..." Så kommer detta *men*. Man stannar upp, och kommer inte längre.

I denna tid, när det är så förvirrat och förtvivlat svårt att förmedla ett budskap, då måste vi riktigt ta till harven. Marken är så hårt tilltrampad. Det är inte tid att gå och lukta på blommorna nu, det är inte tid längre för den första romansen. Det

anden är över!

gäller att komma in i äktenskapet med Kristus, för att det ska kunna födas barn, för att det ska födas nytt andligt liv.

Du kan inte leva kvar på ungdomsminnen; hur det var förr, det fantastiska du upplevde, vad Gud gjorde i ditt liv då. Nej, det gäller att komma vidare. Det måste bli ett heloffer, det måste bli helöverlåtelse, så att du inte förblir i stadiet av ständig ofullkomlighet och tillkortakommanden.

Utanför lägret är platsen där vi kan höja oss över det vanliga kyrkopolitiska tänkandet; hur många är vi, hur många kom det, hur många blir det och vad kan vi räkna med för kapacitet i framtiden. Man litar mera på statistiken än på Gud.

Herren ser inte på det sättet. Han ser till den enskilde. När Herren kommer till dig och mig, då kommer han på det sätt som han kom till profeten Jesaja:

-I det år då kung Ussia dog, såg jag Herren sitta på en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde templet. Serafer stod ovanför honom, var och en hade sex vingar: Med två täckte de sina ansikten, med två täckte de sina fötter och med två flög de. Och den ene ropade till den andre: "Helig, helig, helig är HERREN Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet." Rösterna från den som ropade fick dörrposterna och trösklarna att skaka, och huset blev uppfyllt av rök. Då sade jag: "Ve mig, jag förgås! Ty jag är en man med orena läppar och jag bor ibland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett Konungen, HERREN Sebaot." Då flög en av seraferna fram till mig. I hans hand var ett glödande kol, som han med en tång hade tagit från altaret. Med det rörde han vid min mun och sade: "När nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning tagits ifrån dig och din synd är försonad." (Jes. 6:1-7)

Har du tagit emot Jesus i ditt hjärta? Är din synd försonad? Då är det ett stort och fantastiskt under som skett i ditt liv. Du har fått se din belägenhet och din egen

oförmåga att göra något åt det. Men det är nödvändigt att få se det på nytt - att få "rena läppar".

Herren vill ta ut ett folk, han vill ta ut en skara, han vill ta ut profeter i denna tid. Församlingen måste vara den profeteröst som Herren får använda i vår tid. Församlingen måste vara en bas och grogrund där det profetiska ordet kan spira fram. Där profeter uppmuntras att träda upp och ropa "så säger Herren". Profeter, som har fått sitt sinne övat, som fått sina hörselorgan tränade att höra och sina ögon tränade att se, profeter som fått sina läppar berörda och renade.

Du som har växt upp i en församlingssamfund, har en mycket speciell situation. Inte så att du slipper gå igenom det som andra får gå igenom, för var och en måste födas på nytt. Men den som har fått undervisning i församlingen och växt upp i församlingen, har också fått ett särskilt privilegium. Om Herren får ta hand om dig blir du omöjlig för denna världen. Du blir omöjlig för livet i lägret, du kommer aldrig att känna dig hemma där.

Kanske du inte uppfattar ditt liv som en lägst tillvaro, men du upplever rastlösheten och känner oron. Du känner dig inte tillfreds, din tjänst är inte fullkomlig, det blir halvmesyser. Ditt offer blir ett halvoffer. När glöden från altaret hade fått röra vid Jesajas mun, då fick han Herrens kallelse:

-Vem skall jag sända och vem vill vara vår budbärare?" Då sade jag: "Här är jag, sänd mig!" Han sade: "Gå och säg till detta folk: Ni skall höra och höra, men inte förstå, och ni skall se och se, men inte begripa". (Jes. 6:8-9)

Höra och höra, men inte förstå; se och se, men inte begripa... Det har väl aldrig funnits en tid före vår tid, när så mycket information har gått ut, så mycket har

informerats genom olika medier. Människor hör och ser vad som sker. Men man ser och hör ändå inte och förstår inte.

Frågan är om inte kristenheten är dövtare än hedningarna som inte har tagit emot Kristus. Den har namnet om sig att leva, men är död. Många lever som Nikodemus i ett opånyttfött tillstånd. Man vill förverkliga sig själv och sitt eget liv.

Hur är det då med vår vilja?

-Men de låg över honom med höga rop och krävde att Jesus skulle korsfästas, och deras rop blev allt starkare. Pilatus beslöt då att de skulle få vad de begärde. Han frigav den som de ville ha fri, mannen som var fängslad för upplopp och mord, men Jesus utlämnade han, så att de fick som de ville. (Luk. 23:23-25)

Människans vilja är död åt Jesus. Människans vilja ledde fram till Jesu korsfästelse och död. Det är precis likadant idag. Fastän Jesus lever - han har uppstått ifrån de döda - så är människans vilja död religion. En död gemenskap som till sist tar död på Kristus. Man offrar honom på nytt, som man håller på i den katolska världen och även i den protestantiska världen. Man ger sig ut för att vilja tjäna Jesus. Man har namnet om sig, man har tjänsten, man har ritualerna, som det står i Hebréerbrevet:

-Ty de som en gång tagit emot ljuset och smakat den himmelska gåvan, fått del av den helige Ande och smakat det goda Gudsordet och den kommande världens krafter men sedan avfallit, dem är det omöjligt att föra till ny omvändelse, eftersom de själva på nytt korsfäster Guds Son och öppet hånar honom. (Hebr. 6:4-6)

Man har tagit emot ljuset, smakat den himmelska gåvan, fått del av helig Ande, smakat det goda Gudsordet och den kommande världens krafter - men sedan avfallit. Är det möjligt? Ja, det är möjligt, annars skulle bibeln aldrig varna för detta.

Om det inte hade funnits någon risk att elden skulle slockna, så hade Bibeln naturligtvis inte varnat för det. Risken finns alltid, trots att man uppnått en viss nivå, att man tappar fästet, blir skumögd och inte ser vad det är för företeelser som utvecklas. Till slut blir man helt blind också för sin samtid, och ser inte vart det bär hän. Man säger så friskt, så frimodigt och så stursk: Hade det funnits någon orsak att vara orolig, då hade vi märkt det! Och så förstår man inte att man lever ett liv i lägret, och där det är omöjligt att få uppenbarelsen.

Man måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför lägret för att kunna få uppenbarelse. Detta måste genomsyra hela mitt liv; min gudstjänst, mitt arbete mitt familjeliv. Det måste få konsekvenser på alla nivåer. Det måste få konsekvenser i min livsstil - hur jag klär mig, hur jag uppför mig, hur jag talar. Livet utanför lägret; alltså *uppenbarelsen* måste bli synlig i mitt liv så att jag återspeglar den i min tjänst. Vem av oss kommer inte till korta när det gäller detta?

Vad har den profetiska klockan slagit? Jag ska nämna några företeelser. En del kommer att chocka, andra kanske gör någon arg, annat är vi väl införstådda med sedan tidigare.

Vi ska bara se på några exempel för att spegla vår samtid. Det har skett mycket på lagstiftningens område under det senaste året. Om man tittar på den lagstiftande församlingens verksamhet och på de nya lagar som kommer, är det anmärkningsvärt vilken inriktning som finns.

Flera s.k. ombudsmän har tillsatts, som å statens vägnar ska ta till vara medborgarnas rättigheter. Med stöd av statens direktiv och förordningar ska medborgarna få vissa rättigheter och skyldigheter genom dessa ombudsmän. En ny sådan ombudsman sedan några år är ombudsmannen mot diskriminering på grund av sexuell läggning, HomO. Jag nämner honom eftersom han fått en alltmer framträdande roll som opinionsbildare för en ändrad lagstiftning. Genom de beslut som tagits under förra årets riksdag, exempelvis inom diskrimineringslagen, har skärpningarna inskrivits.

Från den 1 juli 2003 har en ny sambolag trätt i kraft, som gäller även för homosexuella par. Jag citerar litet ur beslutet:

-Begreppet sambo får en annan tillämpning och klarare definition. När det i en lag talas om sambor eller personer som bor tillsammans under äktenskapsliknande förhållanden, så menar man också sambor av samma kön.

Man är alltså mycket angelägen om att framhålla att det handlar om äktenskapsliknande förhållanden. Men varför använder man då fortfarande ordet "äktenskap"? Det är nu bara en teknikalitet innan man också tar bort det uttrycket.

Riksdagen har gett regeringen i uppdrag att komma med "förslag till ändring i andra lagar som en följd av den ändrade definitionen av sambor..." Lägg märke till formuleringen man använder. Detta är de små stegens tyranni.

Som en detalj i sammanhanget vill jag nämna något om anslaget till homoombudsmannen. Det har nu beslutats att anslaget höjs med 2 miljoner kronor utöver det regeringen föreslagit. Förslaget var tidigare på 4 493 000 kronor. Detta för att en ombudsman ska kunna, under ett år, administrera frågor som gäller diskriminering på grund av sexuell läggning. En ombudsman! Riksdagen skriver: "Anslaget finansierar kostnader för personal, lokaler och andra förvaltningskostnader för HomO." En budget för en av riksdagens ombudsmäns arbete som överstiger hela vår församlings totala budget för mission och evangelisation! Detta är ganska otroligt. Vart går skattepengarna? Kan jag fortsätta att lojalt ställa mig till förfogande i detta system?

I en flerpartimotion framhåller socialdemokrater, vänsterpartiet och miljöpartiet att "HomO fått ökade uppgifter och permanent högre kostnader för sin verksamhet". Dessutom vill motionärerna möjliggöra att HomO får myndighetsansvaret för homofobi! Alltså; myndighetsansvaret att ta itu med företeelser som Maranata och andra irriterande grupper! Det har tidigare sagts att det är just dessa man vill åt. Något som borde få oss att lystra till.

Jag vill också nämna hur man vill ta itu med ungdomsproblem med brottslighet i allt lägre åldrar. Jag läser ur en reservation som bland andra **Rangwi Marcelind** i KD var med om att lägga fram som förslag till riksdagsbeslut när det gäller problemet med unga lagöverträdare:

-Normöverföringen från vuxna till barn när en förutsättning för spridandet av

grundläggande värderingar. Det största ansvaret för denna normbildning ligger hos familjen...

Det låter ju bra, man får nästan en liten känsla av att detta var man tvungen att säga först för att sedan kunna presentera fortsättningen:

...och andra vuxna som med samhällets bästa brottsförebyggande resurs. Familjepolitikens roll är att få till stånd trygga familjer med möjlighet att styra sin vardag. Det är ofta i skolan som konflikterna under uppväxttiden ställs på sin spets.

Skolan - ja, hur mycket har inte den varit grogrund när det gäller brottsligheten och normlösheten i vårt samhälle i dag. Just den svenska socialistiska, för att inte säga, kommunistiska skolan med ett totalitärt tänkande där alla ska lära sig tänka i samma banor. Vi läser vidare:

-Barnen måste i skolan få lära sig att grundläggande normer upprätthålls och gäller för alla, och om detta inte fungerar, så måste samhället gripa in tidigt och tydligt göra klart vilka regler som gäller, samtidigt som insatser görs för att stärka familjens förmåga att bidra med normöverföring och uppfostran till exempel genom familjerådslag. Barnomsorg, skola, föreningsliv och socialtjänst härvid har en roll...

Samtidigt som detta sägs har man från 1 juli 2003 fattat beslut om att skärpa lagen och kraftigare ta itu med de hem där det förekommer någon form av aga. Man kallar det naturligtvis misshandel. Först tar man ifrån föräldrarna rätten att fostra sina barn, sedan måste man skärpa lagen för att kunna ta itu med unga lagöverträdare! Det är självklart att barn som far illa måste få hjälp, men den hjälpen måste i första hand begränsas till stöd för utsatta familjer. Ta itu med brottslingar, men lämna föräldrar i fred som vill ta ansvar för sina barns fostran.

Ytterligare en ny lag:

-Företag ska från 1 januari 2004 i sin årsredovisning ange könsfördelningen inom företagets ledning. Kravet på redovisning ska gälla företagets styrelseledamöter, verkställande direktörer och andra personer i företagets ledning. Kravet på redovisning ska gälla även för koncernledningen. Kravet ska inte gälla för koncerner som har högst tio anställda.

Alltså; samtliga företag i Sverige som har mer än tio anställda, ska i sin årsredovisning och i koncernredovisningen presentera könsfördelningen i sina företag. Snart får vi nog se "svarta listor" över företag som vi inte ska köpa och sälja till.

Detta var bara några exempel på vad som pågår på lagstiftningens område i vårt land.

Detta sker trots att det sitter ett stort antal kristna i riksdagen. Av dessa har många sina rötter i väckelserörelserna från 18- och 1900-talet. Med tiden när man blev många ville man vara med och påverka och man fick allt högre positioner i samhället. Undervisningen i församlingarna förändrades och talet om Jesu snara tillkommelse tonades ner. Undervisningen kom istället att inriktas på att vi ska vara med och genomsyra samhället. Jesu undervisning i liknelsen om himmelriket och surdegen i Matt 13 tolkades om för att få en annan betydelse, så att det kan passa in i den nya strategin.

Så fick kristenheten ett inomvärldsligt tänkande: att Jesus ska komma tillbaka och bli konung på den jord som är förberedd att ta emot honom. Allt det onda ska trängas undan genom att det goda får genomsyra världen! Denna tanke är inte något annat än en förberedelse för Antikrists framträdande. Antikrist är ju *istället för Kristus* eller *en annan Kristus*, som menar sig representera den rätta läran.

Många predikanter har fått stora kända namn, de har kraftgärningarna, de har under och tecken, de har skaror av människor, men de är antikrist. De har ett antikristligt framträdande, en antikristlig undervisning och en antikristlig livsstil som till och med uppmuntras, mitt i en kristen gemenskap.

Med s.k. kristen partipolitik har man så lyft fram vissa grupper och matchat fram sina egna församlingsmedlemmar som successivt fått positioner i den beslutande församlingen i Sveriges Riksdag.

Ett par exempel på hur surdegen kommit in i det kristna tänkandet och talesättet får avsluta detta studium.

Man talar så varmt om att de kristna ska vara med i samhället för att påverka. Nu ska också de unga matchas fram. Exempelvis kan dom vara med i något som heter "Fame Factory" - **Bert Karlssons** kändisfabrik.

Dessa kristna ungdomar kommer att formas till förebilder för andra unga som så småningom ska betjäna Antikrist i den yttersta tiden. Är det detta vi vill att våra ungdomar ska gå in i? Nej, naturligtvis

inte! Detta är verkligen att dra ned det heliga i smutsen och att använda Jesu namn för egen vinning. Det har ingenting med kristendom att göra. Kalla det istället med dess rätta namn: kapitalism och egoism - ingenting annat.

Sedan har vi alla dessa glättiga kristna magasin. På ett av dem ser vi utgivaren och hans hustru i en fin fyrfärgsbild på framsidan. Vad är det egentligen man vill åstadkomma genom denna människokult? Vad går det ut på? I stora annonser kör man även fram helandeevangelisten **Benny Hinn**, en protestantiska evangelister som fått påvens välsignelse att komma till den katolska världen och predika. Hur kan detta vara möjligt? Frågan är om detta handlar om evangeliets kraft eller ondskans infiltration? Är det möjligt att blanda in detta i degen, utan att hela degen blir genomsyrad och förstörd? Nej, det är inte möjligt. All surdeg måste bort!

Smekmånaden är över, mina vänner, det är allvar nu. Vi kan inte leva som om vi hade evigheten på oss. Det är dags att gå ta reda på var Jesus Kristus är nånstans och gå in i hans gemenskap - gå ut till Honom utanför lägret, och bära hans smälek, ty vi har här ingen varaktig stad.

Låt oss läsa i Jesaja 52:

-Vakna upp, vakna upp, kläd dig i din styrka, du Sion, kläd dig i din högtids-skrud, du Jerusalem, du heliga stad, ty ingen oomsuren eller oren skall härefter komma in i dig. Skaka stoftet av dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem. Lös banden från din hals, du fågna dotter Sion. Ty så säger HERREN: Ni har blivit sålda för intet, därför skall ni också utan pengar bli återlösta. (Jes. 52:1-3)

Och i vers 11:

-Drag bort! Drag bort! Gå ut därifrån! Rör inte vid något orent! Gå ut från henne, rena er, ni som bär HERRENS kärlek.

Ni som har tjänsten att bära kärleken, rena er! Ni som bär på gåvorna, ni som är bärare av det som Herren har gett - rena er, dra ut!

Vi läser 2 Kor. 6:14-18:

-Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Hur kan Kristus och Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror? Vad kan ett Guds tempel ha för gemenskap med avgudarna? Vi är den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt:

Jag skall bo hos dem och vandra med dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Därför säger Herren: Gå ut från dem och skilj er från dem och rör inte vid något orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara er Fader, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.

Gå ut till honom, till en ren plats utanför lägret. Det hjälper inte vad du offrar, om du är kvar i lägret. Offret blir orent. Det måste föras till en ren plats; utanför lägret hos Jesus! Då kan det ske, det som Herren har talat. Hans ord kan mäktigt verka i dig och i mig; om han får föra oss dit. Reningsprocessen måste gå över våra liv här och nu. Inte i morgon, inte nästa dag, utan nu måste reningen ske i våra liv!

Rensa därför bort all surdeg. Ni ska vara ett heligt folk, ett osyrat folk - så rensa bort ifrån er all surdeg. Detta är en förutsättning för att kunna se och höra klart, en förutsättning för att vi ska kunna bära fram det profetiska budskapet. Det gäller ung såväl som gammal. Du är inte för ung, du är inte för gammal. Nej, det finns tid till förnyelse, det finns tid till omvändelse, därför att Herren verkar i detta nu.

-Och han ropade med stark röst och sade: "Fallet, fallet är det stora Babylon! Det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla orena andar och ett näste för alla orena och avskyvärda fåglar. Ty av hennes otukts vredesvin har alla folk druckit, och jordens kungar har bedrivit otukt med henne, och jordens köpmän har blivit rika genom hennes omåttliga lyx."

Omåttlig lyx - oj, oj, vad hon har varit bra att ha för många...

-Och jag hörde en annan röst från himlen säga: "Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte tar del i hennes synder och drabbas av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes brott. Ge henne lika för lika, ge henne dubbelt igen för vad hon har gjort. Blanda dubbelt åt henne i den bågare som hon har blandat." (Upp 18:3-6)

Vedergäll henne, vedergäll Babylon! Ge henne dubbelt igen för vad hon har gjort!

Icke genom någon människas styrka eller kraft kan det ske, utan genom min Ande, säger Herren. Du ska inte krampaktigt försöka åstadkomma någonting. Genom min Ande, säger Herren, ska detta ske. Det är han som ska utföra det, det är han som ska ha äran och det är han som ska stå som segerherre. Honom ska vi ge vår hyllning, i evighet, AMEN! ■

Gå ut i hela världen!

Bibeldagar på Bällsta • 8-11 januari 2004



Vi vill även inbjuda dig att dela Ordets och bordets gemenskap under jul- och nyårshelgen, med inriktning mot ett urkristet församlingsliv.

- ♦ Bibelstudier
- ♦ Väckelsemöten
- ♦ Evangelisation

Välkommen att inleda det nya året med Guds folk. Vi samlas med fokus på Jesu ord: "Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare." Mer info: 08-98 56 83

Kassetter

Här presenteras ett urval av bibelstudier och förkunnelse från bibelskolan 2003. Ring eller se på vår hemsida för mer info.

Pris: 20:-/kassett

- ☐ **031005 Sönd 11.00** Berno Vidén "Tecken på Jesu Tillkom-melse"
- ☐ **031007 Tisd 19.00** Hans Lindelöw "Gästbudet och bröl-lopsmåltiden"
- ☐ **031009 Torsd 12.00** Berno Vidén "Herrens första och andra tillkommelse"
- ☐ **031010 Fred 19.00** Robin Vidén "Evolution och ockultism"
- ☐ **031011 Lörd 16.00 & 19.00** Tage Nilsson "Andens gåvor"
- ☐ **031016 Torsd 12.00** Tage Johansson "David och Goliat"
- ☐ **031018 Lörd 16.00** Mikael Eliasson "Den sista tiden är här!"
- ☐ **031021 Tisd 15.00 & 16.00** Paulus Eliasson "En god Gud i en ond värld - teodicéproblemet"
- ☐ **031023 Torsd 12.00** Berno Vidén "Tillspillogiven eller för-bannad?"
- ☐ **031023 Torsd 19.00** Tage Johansson "Varför gick ni ut?"
- ☐ **031024 Fred 12.00** Hans Lin-delöw "Den goda bekännelsen"
- ☐ **031024 Fred 15.00 & 16.00** Robin Widén "Döden och döds-riket"
- ☐ **031028 Tisd 15.00 & 16.00** Paulus Eliasson "Guds arbetare"
- ☐ **031029 Onsd 12.00** Berno Vidén "Nådens tid"
- ☐ **031030 Torsd 19.00** "Varför gick ni ut?" Samtal och vittnes-börd
- ☐ **031031 Fred 15.00** Roger Lindroos "Jonas kallelse"
- ☐ **031101 Lörd 11.00** Mikael Eliasson "Simon, har du mig kär?"
- ☐ **031101 Lörd 15.00** Missions-möte. Rapporter fr. Dominikanska Rep. och Litauen.



Överflöd blir mission!

**Kläder • Prylar • Möbler
Böcker • Pianon m.m.**

**Loppis - lördagar kl. 11-15
(13 & 20/12 - Stor julbasar)**

Allt överskott går direkt till missionen i Dominikanska Republiken, Litauen m.m.

Adress: Vassvägen 2A,
Bromma Kyrka, Stockholm
Tel: 08-374006

Mötestider på Bällsta MissionsCenter

Tisd 12 Bibelstudium

Tisd 19 Bibelstudium

Lörd 19 Troendemöte

Sönd 11 Förkunnelse

Sönd 18 Väckelsemöte

Må, on-fr 12, to 19 - BÖN!

Se talare och eventuella ändringar i Dagens Nyheter på lördagar, eller på www.maranata.se

Adress: Bällstav. 100, Bromma.
Buss 112 el. 113 till hpl. Solvalla

Evangelisationskassetter!

Radio Maranata sänder ofta program med väldigt enkla frälsningsbudskap. Dessa kan beställas, och spridas i evangelisationssyfte. (pris: 20:- st)

- ☐ **031006 Må 18.00**
Jesu tillkommelse
- ☐ **031008 On 18.00**
Är bibeln trovärdig?
- ☐ **031013 Må 18.00** Herrens dag
- ☐ **031015 On 18.00**
Ta emot Jesus!
- ☐ **031020 Må 18.00**
Människan inför evigheten
- ☐ **031029 On 18.00**
Vittnesbörd om frälsning



50 års predikogärning

Nu har boken *Elden får inte slockna* kommit ut. En samling predikningar från Arne Imsens verksamhetsperiod.

Här är två röster från dem som läst boken:

-Det är fantastiskt att läsa dessa predikningar. Undervisningen är så levande och lätt att förstå. Särskilt predikan om bönen gav mig mycket, säger **Anna-Lisa Andersson**.

Och så **Sven-Inge Johansson**:

-Jag började läsa från början i boken, och det kändes som om Arne Imsen satt bredvid mig och talade. Jag tyckte jag hörde hans röst och formuleringar. Det gick rakt till hjärtat, och jag upplevde en verklig förnyelse i Anden!

248 sidor, hård pärm
Pris: 99:-

Böcker & musik

Nedanstående böcker är, om inte annat anges, utgivna på BMC-förlag. Mer information om dessa böcker och kassetter finns på vår hemsida.

Böcker av Arne Imsen

Pris om inte annat anges: 39:-

- ☐ Elden får inte slockna (99:-)
- ☐ Reward Babylon
- ☐ Tid att vakna
- ☐ I världen men icke av världen
- ☐ Fortsätt kampen! (59:-)
- ☐ Guds Rike
- ☐ Vedergäll Babylon
- ☐ Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian
- ☐ Kärleksfull aga eller kränkande misshandel
- ☐ Bannlyst Frihet
- ☐ Från död till liv
- ☐ Fruktad Frihet

Övriga böcker:

Gösta Karlson:

- ☐ Tillbaka till ursprunget (59:-)

Stig Andreasson:

- ☐ Maktkamp (59:-)
- ☐ Möte med det övernaturliga (59:-) (*Elias förlag*)

C. H. Machintosh:

- ☐ Herrens tillkommelse (49:-) (*Timoteus förlag*)

Liveinspelade sångkassetter:

- ☐ Jesus kommer (CD)
- ☐ Vi har glada bud
- ☐ Vi har glada bud (CD)
- ☐ Vi ska se honom på skyarna!
- ☐ Om du frågar om min glädje...

Studioinspelade sångkassetter:

- ☐ Härligt frärlst!
- ☐ Sjungen syskon under vägen!
- ☐ Jesus förlöste min själ!
- ☐ Halleluja, Halleluja!
- ☐ Sjung en hallelujasång! *Pilgrimsskolans barn sjunger.*
- ☐ Jesus lever. *Hans Lindelöv*
- ☐ Åse Andreasson synger til gitar.
- ☐ Un canto de gratitud. *Sånger på spanska av Belkys Rodriguez.*
- ☐ He's all I need! *Nixon Issangya sjunger på engelska och swahili.*

Musikkassetter 30:-/st

Musik-CD 90:-/st

Radio Maranata

Väckelsekanalen i etern!

- Väckelsesång
- Predikan & vittnesbörd
- Aktuell debatt

Stockholm, 88 Mhz

Månd-fred 8.00-8.30
Lörd & sönd 8.00-9.00
Månd & onsd 18.00-19.00

Uppsala, 98.9 Mhz

Månd 21.00-22.00
Sönd 9.00-10.00

Göteborg, 94.9 Mhz

Tisd 21.00-22.00

Adress

Alla priser är exklusive porto.
Beställningar sker enligt
nedanstående:

Adress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: bmc@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5



1/2 landningsbana
från Bromma flyg!

Budget **345:-** inkl frukost
Enkel **625:-** inkl frukost
Dubbel **755:-** inkl frukost

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
390:-



08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Upptecknad!

Jesaja 49:14-21

Men Sion säger: "HERREN har övergivit mig, Herren har glömt mig." Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig. Se på mina händer har jag upptecknat dig. Dina murar står alltid inför mig. Dina söner skyndar sig tillbaka, medan de som förstör och ödelägger dig drar bort ifrån dig.

Lyft upp dina ögon och se dig omkring, alla samlas de hos dig. Så sant jag lever, säger HERREN, du skall få klä dig i dem alla som en skrud och lik en brud fästa dem omkring dig. Ty om du tidigare låg i ruiner och var ödelagd och ditt land var förött, skall det nu bli för trångt att bo där och de som fördärvar dig skall vara långt borta.

Du skall få höra barnen säga, de som föddes under din barnlöshet; "Platsen är för trång för mig, gör plats för mig, så att jag kan bo här". Då skall du säga i ditt hjärta: "Vem har fött dessa åt mig? Jag var ju barnlös och ofruktsam, landsflyktig och fördriven. Vem har fostrat dessa? Se, jag var lämnad ensam kvar. Varifrån kommer då dessa?"